

နိဘယ်စာပေဆုရ
 အမေရိကန်
 စာရေးဆရာကြီး
 ၅ ဦး၏
 ကဗျာဝေဝင်
 အံ့ဆွယ်တို့များ



ဘုန်း
 မြန်မာပြန်

mgaoe.com



Sinclair Lewis



Pearl S. buck



Faulkner



Ernest Hemingway



John Steinbeck

mgaoe.com

မိဘယ်စာပေဆုရအမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဂြဠိး၏ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများ
ဘနင်း-မြန်မာပြန်

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁ ၁၀၇ ၀၉၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁ ၂၄၄ ၁၀၁၁
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးစန်းဦး
ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဝင်းမာ
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	-	အပ်အက်စ်အို
ကွန်ပျူတာစာပီ	-	ခင်ဆွေတင်
ကွန်ပျူတာလင်	-	အီးဂဲလ်
လက်ခွဲလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

၀ ၉ ၅ . ၀ ၄

ဘနင်း
မိဘယ်စာပေဆုရအမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး
ဂြဠိး၏ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများ / ဘနင်း၊ ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၂၊
စာမျက်နှာ ၂၀၀ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီမီ
(၁) မိဘယ်စာပေဆုရအမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး
ဂြဠိး၏ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများ

[Blank box]

၂၀၁၂ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာစာ	
၁။ ဇာတ်မြုပ်သူ	၅
၂။ ပြန်ပေး	၅၃
၃။ သေခြင်းထက် နေခြင်းခက်	၁၀၁
၄။ ဖရန်းစစ်စက်ကွမ်းဘား၏ ပျော်စရာဘဝတို့တို့	၁၂၆
၅။ လူသတ်မှု	၁၈၀



mgyc.com

mgyc.com

အမှာစာ

ကျွန်တော်၏ 'နိဘယ်ဆုရ စာရေးဆရာကြီးငါးဦး' အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ၁၉၈၄ ခုနှစ်က စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပါသည်။ အောင်မြင်သောစာအုပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်စာများ၊ ဝတ္ထုများ၊ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်များကို စိုက်လိုက် မတ်တတ်အလုပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုပြုစုခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ရေးသားပြီးစီးခဲ့သမျှထဲမှာ အချို့ကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင် ထည့်သွင်းခဲ့သော်လည်း ပုံမနှိပ်ဖြစ်သည်က များစွာကျန်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အာသီသမှာ ယင်းတို့ကို သင့်ရာ၊ သင့်ရာ စုစည်းပြီး တပေါင်းတစည်းတည်း သီးခြားစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ဆန္ဒပြည့်ဝပါပြီ။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုများမှာ ခေါင်းစီးပါ အတိုင်း နိဘယ်ဆုရ အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီးများထဲမှ (၅) ဦး၏ တစ်ပုဒ်စီကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစီအစဉ်ပြုရာ၌ အသက်အရွယ်အလိုက်မဟုတ်ဘဲ နိဘယ်စာပေဆု ချီးမြှင့်ခံရသည့် သက္ကရာဇ်အလိုက် ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် စာမူအမျိုးအစားကို ရွေးချယ်

ရာ၌လည်း သူတို့၏ စာပေသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှားရှားပါးပါး ရေးထားခဲ့သော အကြောင်းအရာများကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် အနိုင်နိုင်ငံ ကမ္ဘာ့ စာပေများနှင့် ကင်းကွာခဲ့ကြသူများ မဟုတ်သော်လည်း အကျွမ်းတဝင် နီးစပ်နေသူများတော့ မဟုတ်ကြသေးပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှ ပင်ကိုစာရေးဆရာများသည် ကမ္ဘာ့စာပေနှင့် အကျွမ်းဝင်မှ ဖြစ် ပါမည်။ အကြောင်းမှာ စာအရေးအသားတွင် 'ဇ' ရှိကြသူများဖြစ်ကြ သဖြင့် ပြည်တွင်း၌သာ မဟုတ်ဘဲ ပြည်ပတွင်ပါ အဝင်ဆန့်စေချင်လှ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုထက် အတွေးအမြင်ပိုကျယ်သင့်ကြသည်။ ကြိုးစားနေပါသည်ဟု ဆိုသည့်တိုင်အောင် မလုံလောက်သေးဟုဆိုချင် ပါသည်။

ကြိုးစားနေကြသူအများစုတွင် ကမ္ဘာ့စာပေအများစု၌ ရှိနေပြီး သော 'အင်္ဂလိပ်စာ'နှင့် လက်ပွန်းတတီး မရှိကြသေးပါ။ နေမဝင် အင်ပိုင်ယာကို တည်ထောင်ခဲ့ဖူးသော နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် သူတို့ 'အထိုင်ကျသည့်' နေရာရောက်တိုင်းယင်းနိုင်ငံနှင့်လူမျိုးတို့၏ အကြောင်း အရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို သူတို့အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပြန်ဆိုရေးသား တတ်ကြ သည်။ လိုတာကိုသာ ဆွဲရေးကြသောကြောင့် အပိုအလိုများ ရှိကြသော် လည်း မှတ်တမ်းတင်ပြီးသားတော့ ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ယင်းကို သက်ဆိုင်ရာအင်္ဂလိပ်စာတတ် ပညာရှင်များက ဖတ်မိကြပြီး အငြင်းပွားစရာဖြစ်ခဲ့တတ်သလို ကိုးကားစရာလည်း ဖြစ်တတ်ကြပါ သည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စာကို မတတ်ဘဲနှင့်တော့ ယင်းအလုပ်ကို လုပ်တတ်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အင်္ဂလိပ်စာကို မတတ်ဘဲနှင့် အလုပ် လုပ်တတ်သူများ လည်း မရှိမဟုတ်ပါ။ ရှိကြပါသေးသည်။ ထိုသူတို့ကား ဘာသာပြန် ဆရာတို့၏ စာကိုဖတ်ပြီးမှ ဆောင်ရွက်တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်စာပေထွန်းကားရန် အထူးလိုအပ်နေပါသည်။ သာမန်စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်သာ မဟုတ်။ ပင်ကိုရေး မြန်မာစာရေးဆရာများအတွက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာရေးဆရာများသည် 'ဇ' ရှိကြသူများပီပီ ကမ္ဘာစာပေဝတ္ထုများကို ဖတ်မိပြီး 'ဒါမျိုးတော့ တို့လည်း ရေးနိုင်ပါတယ်' ဟူသော အတွေးရလာပြီဆိုလျှင် ယခု ကျွန်တော့်စာအုပ်ထုတ်ဖြစ်ခြင်းအတွက် ပီတိဖြစ်ရပါပြီ။ အကယ်၍ ကမ္ဘာ့အဆင့်အတန်းမီမီ စာမျိုး ရေးဖြစ်ကြပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူဖြစ်မည်အမှန်ပါ။

စာဖတ်သူများ၏ ဘုန်း







ဆင်ကလဲယား လူးဝစ္စ
Sinclair Lewis (၁၈၈၅-၁၉၅၁)

ဆင်ကလဲယားလူးဝစ္စသည် ဆရာဝန်၏သားဖြစ်ပြီး သူ(၅) နှစ် သားအရွယ်မှစပြီး မိထွေးနှင့်နေခဲ့ရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ့ဘဝမှာ မေတ္တာခန်းခြောက်သွားရသည်။ ကျောင်းတွင် အနှိမ်ခံဖြစ်ခဲ့ရသလို ယေးတက္ကသိုလ်တက်ရောက် ပညာသင်ရချိန်တွင်လည်း အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကဗျာသည်သာ သူ့အဖော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်ထုတ် ယေးတက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းတွင် သူ့ကဗျာ ဖော်ပြခံရသည်။ ထိုစဉ်က သူ သည် ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ တတိယနှစ် ရောက်သောအခါ ယင်းမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာဖြစ်လာသည်။

ကျောင်းမှ ထွက်သည့်အခါ ဖခင်၏ အထောက်အပံ့မရသဖြင့် ဝတ္ထုများရေးပြီး တစ်ပုဒ်လျှင် ၅ ဒေါ်လာဖြင့် ရောင်းစား၍ သက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် Our Mr. Wernn ဝတ္ထု ထုတ်သည်။ ပညာရှင်တို့ ချီးကျူးခံရသော်လည်း ရောင်းမစွဲခဲ့။ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် The Trail of the Hawk ထုတ်သည်။ မစွဲ။ ထိုအခိုက် သူ့ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို စနေ ညနေသတင်းစာမှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြသည်။ ထို့

နောက်တွင်တော့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ဖြင့် ၃ပုဒ် ဝယ်ခံရသည်။ ဤတွင် အားတက်လာပြီး လုံးချင်းစာအုပ် အမှတ် ၅ အထိ ထုတ်သည်။ မစွဲကြပါ။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် Main Street ထုတ်တော့မှ နေ့ချင်း ညချင်း ကျော်ကြားလာသည်။ ယင်းသည် တောရွာမကောင်းသဖြင့် အထင် တကြီး မြို့သို့ပြောင်းလာသူသည် နောက်ဆုံး တောသို့ပြန်ရောက်ခဲ့ သော လူလတ်တန်းစား သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော Babbit မှာလည်း လူလတ်တန်းစား သရုပ်ဖော်ဖြစ် သည်။ မြေပွဲစားတစ်ဦး၏ တစ်နေ့တာဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လူမှုရေး သရော်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး အထူးအောင်မြင်သည်။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် Ar row smith (မြန်မာပြန်ပြီး) မှာ အမှန်တရားရှာဖွေသူ သိပ္ပံဆရာတစ်ဦး ၏ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးသရုပ်ဖော်ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးအတိုင်းအတာဖြင့် အောင်မြင်ပြီး ပူလစ်ဇာဆု ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် လူးဝစ္စက ထိုဆုကို လက်မခံခဲ့ပါ။ ငြင်းခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာသော Elmer Gantry ဝတ္ထုမှာ ဘာသာရေးတရားဟော ဆရာတစ်ဦး၏ လိင်ဖောက်ပြန်မှုဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် အငြင်းပွားရဆုံးသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူ့အား စာပေနိဘယ်ဆု ချီးမြှင့်သည်။ အမေရိကန်စာရေးဆရာများထဲမှ ပထမဆုံး ချီးမြှင့်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုပေးပွဲတွင် အမေရိကန်တို့၏ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ရိုးရာအစဉ် အလာများနှင့် ဝေဖန်ရေးတန်ဖိုးကျဆင်းနေမှုကို တိုက်ခိုက်ဟောပြော ခဲ့သည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် It Con't Happen Here စာအုပ်မှာ နိုင်ငံရေး နှင့် လူမှုရေးတို့၏ ထုံးစံလေ့တို့မှ ဆန့်ကျင်လွှဲပြောင်းမှု မှားနေကြပုံ ကို သရုပ်ဖော်သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာသော The God

Seeker မှာ အမေရိကန်အလုပ်သမားဘဝ သရုပ်ဖော်ဖြစ်သော်လည်း ထုတ်ဝေသူ စိတ်ဓာတ်ကျရသောစာအုပ် ဖြစ်သည်။

စာရေးခြင်းဖြင့် သောက်သောက်လဲ ငွေကြေးချမ်းသာလာသော လူးဝစ္စသည် ငွေစာရင်းအင်းကို ဂရုမထား၊ ကိုယ်လုပ်ချင်သမျှ လုပ်ခွင့် ရသူပီပီ ထင်ရှာစိုင်းတော့၏။ အရက်အလွန်အကျွံသောက်သည်။ ဥရောပတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် လည်ပစ်သည်။ စာရေးခြင်း လျှော့လာ သည်။ ဝတ္ထုတိုအမြောက်အမြားတော့ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ ရောမမြို့အရောက်တွင် သူ ကွယ်လွန် သည်။ သူ့အရိုးပြာများကို ဇာတိမြေ အမေရိကန်သို့ ပြန်သယ်ဆောင် ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါမှ သူ၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သော World so Wide ထွက်လာသည်။

သူ့ကို သတင်းစာအရေးအသားဖြင့် ဝတ္ထုရေးသူဟု သိထားကြ သဖြင့် ရသစာပေသမားတို့က ဘဝင်မကျလှချေ။ သို့သော် လူ့ဘောင် စနစ် ယိုယွင်းနေသောအကြားတွင် တဝဲလည်လည်နှင့် အမှန်တရားကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြသည့် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးသမားများ၏ အချည်းအနှီးသော သဘာဝတို့ကို ဖွဲ့ဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် အထက်တန်းကျသော 'သရော်စာ'များ ဖြစ်ကြသည်။

သူ၏ စာများကို စစ်စစ်ဖာဖာတိုင်းတာလျှင် စာချွန်စာမွန် စာရေးဆရာကြီးဟု မဆိုစလောက်သော်လည်း သူ့စာများမပါဘဲနှင့် ခေတ်သစ်အမေရိကန်၏ လူ့ဘောင်ကို အကဲစမ်း၍ မရပါဟု ပညာရှင် များက ဆိုကြသည်။

ယခုဖော်ပြသော The Post-Mortem Murder မှာ 'ပျောက် သောသူ ရှာလျှင်တွေ့' ဟူသော စကားနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ 'ပုန်းရှောင်သူ ရှာမတွေ့' ဟု ပြောရမည့်အဖြစ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမှန်တရားမှာ နောက်ဆုံး၌ ပေါ်ရသည်ဟူသော စကားအတိုင်း စက်ဆုပ်သော

လူ့ဘောင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖယ်ရှောင်ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေသူ၏ မနေနိုင်သော လူသားသဘာဝကို မကျော်လွန်နိုင်ပုံအကြောင်းဟု ဆိုကြသည်။

ဆင်းကလဲယားလူးဝစ္စ၏ ဤဝတ္ထုကို ဖလော်ရီဒါ စာကြည့်တိုက်များ တက္ကသိုလ်မှ မကြာခင်ကမှ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် အယ်ဒီတာနှင့် ဝေဖန်ရေးဆရာကြီး ၆၅ ဦးပါဝင်သည့် အဖွဲ့အစည်းက သူ့အား Stormy Petrell မှန်တိုင်းစီးငှက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သူသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်၏ ပထမရာစုနှစ်ဝက်များအတွင်း အမေရိကန်စာပေလောကကို များစွာ တိုးတက်စေခဲ့သူဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

သူ့အနေဖြင့် တိုင်းရင်းဘာသာစကားနှင့် ပုံပြင်များကို သူ့ဝတ္ထုများတွင် ထည့်သွင်းရေးသားခြင်းဖြင့် အမေရိကန်စာပေလောက ဝေါဟာရကို ပိုမိုကြွယ်ဝစေခဲ့၏။ Main Street ဝတ္ထု ပုံနှိပ်အပြီး တစ်နှစ်အတွင်း ၁၉၂၁ ခုနှစ်အတွင်း စင်ကျူရီမဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြခဲ့သော ဤ The Post-Mortem Murder ဝတ္ထုသည် အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို သက်ရောက်စေသဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူသည် အမေရိကန်စာပေအတွက် အမှန်တရားကို ကြိုးစားထုတ်ဖော်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ လူသတ်မှုမျိုးဟူသည်ထက် စာပေနှင့်ပတ်သက်လျှင် ပျောက်ဆုံးတိမ်မြုပ်မှုကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခြင်းသည်သာ ပညာရှင်၏ တာဝန်ဟု ဆိုလိုခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ယူသော် ရမည်ထင်ပါသည်။



ဇာတ်မြုပ်သူ

ကျွန်တော်သည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အေးအေးလူလူ နေချင်သဖြင့် 'ကင်နွတ်'သို့ သွားနေခဲ့၏။ တွဲဖက်ပါမောက္ခအဖြစ် တစ်နှစ်လုပ်ရသည်ကို ငြီးငွေ့နေမိသော ကျွန်တော်သည် ဘင်ဂျန်ဆင်ဟူသော ကျွန်တော့်ဘဝကို အဆုံးသတ်ရန် လိုအပ်နေလေပြီ။ စင်စစ် ကျွန်တော် အမှန်တကယ် လိုအပ်သည်မှာ ပူလောင်သောအခန်းတွင်းမှ သေခါနီးလူတစ်ယောက်နှင့် လက်ရေးညံ့ဖျင်းစွာ ရေးထားသော စာအုပ်ပုံသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မစ္စတာနစ်ကာဆန်နှင့်အတူ ပေါ်ပလာပင်များ အောက်ရှိ အုတ်ကြွပ်မိုးအိမ်တစ်လုံးတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျိုင်းကောင်များ ရွေ့လျားသွားနေသံနှင့် အဝေးမှ လှိုင်းလုံးများ ကမ်းခြေကို တဝုန်းဝုန်းလာရိုက်သံကို ကြားနေရ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ မြက်ခင်းနှင့် လေရဟတ်ကိုကြည့်ရင်း ဘင်ဂျန်ဆင်၏အကြောင်းကို မှတ်စုထုတ်ရင်း အေးချမ်းမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဝဲလ်ဒင်းတွင် ထူးဆန်းစွာ ခံစားနေရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ထားသော အမျိုးသမီးမှာ

ပရော်ဖက်ဆာဂိတ်စ်၏ ညီမ ကွင်တာဂိတ်စ်ဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက် ၃၇ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ လှပပြေပြစ်သည်။ ကွင်တာက ကျွန်တော့်အား ဖလိဟားဗားတွင် လာနေရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကွင်တာနှင့်အတူတကွ နေရမည့်အဖြစ်မှာ ကျေနပ်စရာတော့ ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်တွဲ၍သွားလာခြင်း၊ လူရှေ့သူရှေ့တွင် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ခြင်းပြုရန် မသင့်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးတွေ့လိုသောဆန္ဒသာ ရှိပါသည်။ ဖလိဟားဗားတွင် ဖလန်နယ် အဖြူဝတ်၍ ခေတ်ပေါ်သီချင်းဆိုနေသော လူငယ်များစွာ ရှိကြသည်။

ကျွန်တော် သူ့ထံ မသွားတော့ပါ။ ဤနေရာသို့ လာရောက်၍ နေ့ရောညပါ စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းပြုလုပ်နေခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခန်းမလမ်းကြားဘက်မှ မေးမြန်းသံကြားရသောအခါ ကျွန်တော် စိတ်တိုမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူဟာ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကျွန်တော် လာတာပါ”

တံခါးခေါက်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သေး၏။ တံခါးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ခေါက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်တိုစွာ လှမ်းပြောသည်။ “လာပြီဗျို့၊ လာပြီ ... လာပါပြီ” လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားကြောင်းကိုလည်း ထိုလူကို သိစေချင်သေး၏။

အိမ်ရှင်မ မစ္စကန်ကာဆန်၏ ကိုယ်လုံးကြီးလိမ့်ဝင်လာပြီး အသံအစ်အစ်ဖြင့် ပြောသည်။

“လော့(ဘ်)စတာပေါ့(တ်)နက်(က်)က မစ္စဂိုက်က ရှင့်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

သူမနောက်တွင် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မစ္စကန်နစ်ကာဆန်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သူမကို အပြင်သို့တွန်းထုတ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏။ မစ္စကန်နစ်ကာဆန်က မကျေမနပ်ပြောဆိုသံကို မသဲမကွဲ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်သည် ယဉ်ကျေးမှုအရ ထိုင်ရာမှထ၍ သူမကို ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ရသည်။ သူမက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ရှင်ဟာ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်ပါနော်”

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“စာအုပ်တွေလဲ ရေးတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူမကို စာမူသေတ္တာအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရတော့သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါလားရှင်၊ ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါး(စ်)ဟာ သေခါနီး ဖြစ်နေပြီ။ သူက ပညာတတ်တစ်ယောက် ခေါ်ပေးပါ။ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပေးစရာရှိတယ်လို့ ပြောနေပါတယ်” ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းနေမိ၏။ သူမအသံမှာ ဝံပုလွေအူသံကဲ့သို့ ကျောစိမ့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ “မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ သူ သေခါနီးနေပြီ၊ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့တဲ့ လူအိုကြီးတစ်ယောက်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်ကို ရှာနေခဲ့၏။ “အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများ” ဟူသော စကားလုံးများကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ရတနာများ မြှုပ်နှံထားသော မြေပုံလေလား၊ ယာတောတွင် အလုပ်လုပ်နေသော လူငယ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ပြန်ပေးဆွဲခံရသည့် ဂုဏ်သရေရှိ မိဘများ၏ သားသမီးဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားစာရွက်စာတမ်းပေးလား၊ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်

အား စောင့်ခေါ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမနောက်သို့ ဒရော
သောပါး လိုက်ပါခဲ့ရတော့၏။

အမျိုးသမီးသည် စကားမပြောဘဲ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်နေ၏။
ကျွန်တော် သူမနောက်မှ ကပ်လိုက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
နီးကပ်လွန်းသဖြင့် သူမခေါင်းမှ ဦးထုပ်အနားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံး
မကြာခဏ ဝင်တိုးမိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့စွန်ရှိ အေးချမ်း
တိတ်ဆိတ်သော ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။ ညနေစောင်း
နေရောင်ခြည်လည်း အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။ ထို့နောက်
မြက်ခင်းအတွင်းမှ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ ကျွန်
တော်သည် ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ခရုစုတ်ငှက်များသည်
ရေမျက်နှာပေါ်တွင် ငုပ်ချီပေါ်ချီ လုပ်နေသော ခရုများအား အရှိန်ဖြင့်
ထိုးသုတ်နေကြ၏။ မြက်ခင်းကို လွန်ပြီးနောက် ဆားနဲ့သင်းနေသော
ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတံတားဆီသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်
လာချိန်တွင် ကျွန်တော် သိပ်မအံ့သြတော့ပါ။ ကျွန်တော် အလွန်
ရယ်ချင်သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်စာအုပ်ထဲကဖတ်ပြီး လာပြောတာလဲ၊ မြုပ်ထား
တဲ့ ရတနာတွေကိုရှာဖို့ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ဒေါ်လာခြောက်ရာကို
ထုတ်ပြီး သင်္ဘောဝယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ အရိုးစု
တွေကို ရှာရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ စာ
ရွက်စာတမ်းလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေခါနီးအဘိုးကြီး အသေဖြောင့်အောင်
ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ညလယ်စာမစားခင်စာရေးဖို့
အချိန်မိပြန်ရမယ်။ ဒီဆိပ်ကမ်းက သာသာယာယာလဲ ရှိပါတယ်။
နွေရာသီမှာ ဒီကိုလာပြီး ရွက်လှေစီးရဦးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လာပြီး
ရေကူးရမယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်စရာပြောသော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးသည်

ပြုံးပင်မပြုံးဘဲ စိတ်စောနေဟန်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်နေ၏။
 ထို့နောက် ကြိမ်ပင်များပေါက်နေသော ရွံ့ဗွက်ကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်။
 ရွံ့ဗွက်များကို လွန်ပြီးနောက် သေနေသော ထင်းရှူးပင်များအတွင်းသို့
 ဝင်လာကြ၏။ ထင်းရှူးပင်များ သေနေသလို သူမ ပြောသော အဘိုး
 ကြီးမှာလည်း မကြာခင် သေဆုံးတော့မည် ဖြစ်၏။ အဝါရင့်ရောင်
 သစ်ရွက်ခြောက်များသည် မြေပေါ်တွင် ကြွေကျနေ၏။ ကျွန်တော်တို့
 ခြေနင်းတိုင်း တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေသည်။ ပင်စည်များ တွန့်လိမ်
 ခြောက်သွေ့နေ၏။ သစ်ကိုင်းများမှာ အရွက်များကင်းမဲ့ပြီး အကျည်း
 တန်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖုန်မှုန့်များလွင့်တက်နေသောကြောင့်
 မှုန်မှုိုင်း၍ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုကို ဖော်ပြနေလေသည်။ ပူလောင်အိုက်စပ်
 ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသောအရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်
 လည်ချောင်းတွင် ယားကျိကျိဖြစ်လာ၏။ ကျွန်တော် အလွန်မောပန်း
 နွမ်းနယ်လှပြီ။

ထင်းရှူးတောကို လွန်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တံခါး
 ပိတ်ထားသော ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းအတွင်းတွင်
 ရှိအိမ်မှာ ရှေးအလွန်ကျပြီး မည်းမှောင်နေ၏။ ပြတင်းပေါက်များတွင်
 ပိတ်ခန်းဆီးစများကို ကာထား၏။ ဆင်ဝင်မှာ နိမ့်ကျနေပြီး အိမ်မှာ
 တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေသဖြင့် ထင်းရှူးတိုင်များဖြင့် ကျားကန်ထားရ
 လေသည်။ အမျိုးသမီးသည် ပြုတ်ကျနေသော လှေကားထစ်များကို
 သတိကြီးစွာထား၍ တက်သွား၏။ ထို့နောက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်သည်။
 ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းနေမိ၏။ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ ကျွန်တော်
 သည် ကြောက်စရာမဟုတ်ဘဲ ကြောက်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်စနောင့်စနင်းဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။
 ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးခေတ်သင်္ဘောသားအသုံးအဆောင်များနှင့်
 ပြည့်နေသော ခန်းမတစ်ခုကို ဖြတ်လာခဲ့ရ၏။ မြင်နေရသည်မှာ ဝေလ

ငါးအရိုးတစ်ခု၊ ခြောက်သွေ့နေသော ပင်လယ်ဖျံ သားရေ တစ်ချပ်၊ ရွှေရောင်မှိန်နေသော တရုတ်ဘုရားရုပ်တုများ စသည့် ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကား အတိုင်း အပေါ်ရှိအခန်းသို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ အမျိုးသမီးက အခန်းတံခါး ကိုဖွင့်ရင်း ပြောရှာသည်။ ‘အထဲမှာပါ’ ဟူ၏။

ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်ခဲ့၏။ မှောင်ထဲမှ တစ်စုံတစ် ယောက် ပုန်းအောင်းနေပါက အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်း၍ ဆင်စွယ် ဖြင့် ခုခံရန်ပင် စိတ်ကူးထား၏။ ရှေ့သို့တိုးသွားစဉ် လေထဲတွင် အောက်သိုးသိုးအနံ့၊ စူးဝါးသောဆေးဝါးအနံ့များနှင့် အဝတ်ဟောင်း နံ့များကို ရှူရှိုက်ရလေသည်။ တရုတ်ကပ်ပျဉ်ချပ်များကို စေ့ထားသဖြင့် အလင်းရောင်အားနည်းနေ၏။ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မျက်နှာဖောသွပ် နေသော လူအိုကြီးတစ်ယောက် လှဲနေ၏။ ထိုလူကြီးမှာ အလွန် မကျန်းမာ ဖြစ်နေပုံရပါသည်။

ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါးမှာ အသက် ၇၁ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အသက် ၉၀ လောက်ဟု ထင်ရသည်။ သူသည် ယခင်က အလွန်ထွား ကျိုင်းခဲ့ဟန်တူ၏။ ကြီးမားသောပခုံးများသည် ဖာထေးထားသော ညဝတ်အင်္ကျီအောက်မှ မို့တက်နေ၏။ လည်ပင်းအတွန်တုတ်၏။ ခေါင်းမှာပြောင်နေ၏။ သူ့ကို မြင်နေရသည်မှာ အပျက်အစီးများ အကြားမှ အိုလံပစ်ရုပ်ထုတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

သူသည် ထိုအခန်းထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဟန်တူ၏။ အခန်းထဲတွင် အသုံးမဝင်သော ပစ္စည်းများသာ ရှိသည်။ ယိုင်နဲ့သော ကုလားထိုင်များ၊ အဝတ်ဟောင်းပုံများ၊ ဆေးပုလင်းအလွတ်များ၊ စက္ကူ များ စုပုံတင်ထားသော စာရေးခုံတစ်လုံး၊ အညိုရောင်စက္ကူဖုံးထား သော စာအုပ်ဟောင်းများ၊ သူ့ခမျာ အလွန်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ပစ္စည်းဟောင်းတစ်ခုဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် အမျိုးသမီးတစ်

ဦးသည် မလှုပ်ရှားဘဲ ပစ္စည်းဟောင်းများအကြားတွင် ရှိနေ၏။ နောက်ထပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ထပ်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပေ။

အဘိုးကြီးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် အားယူပြီး လှည့်နေ၏။ အမှောင်ထဲမှ အားယူ၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားက ပရော်ဖက်ဆာလား” အဘိုးကြီးသည် အသက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှူနေ၏။

“ဦးမင်း ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ...”

“ဆောင်းပါးတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ စာပေအနုပညာသမိုင်း ဘာသာရပ်တွေကို ခင်ဗျား နားလည်လား”

“အတော်အသင့်ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာလိုသဘောထားပါ ဘိုင်ရွန်”

သူ စကားရပ်ပြီး အသက်ကို ပင်ပန်းစွာရှူ၏။ ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသောအမျိုးသမီးသည် သူ့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုနေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်ပေးနေ၏။ “ကျုပ်နာမည် ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါးပါ။ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်အထိ ကင်နွတ်မီးပြတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

လူတစ်ယောက်၏ လောကဓံပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုလူကြီး၏ တောင်းပန်စကားကို နားထောင်ရင်း ကင်နွတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ထိုလူကြီးရေးထားခဲ့သော ပြောင်မြောက်သော ဆေးကြော်ငြာများနှင့် ဂျွန်ဘရောင်း၏ နွားမအကြောင်းဆောင်းပါး၊ ဂျင်ဂိုက်၏ ငါးမျှားလှေ အကြောင်း ဆောင်းပါးများကို ပြန်သိရလာသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ကြည့်နေသည်။ ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် ကြာကြာ မနေရတော့ဘူး။ မကြာခင် သေတော့မှာပါ။ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်အဖေရဲ့စာအုပ်တွေကို ခင်ဗျားယူသွားပါ။ သူဟာလူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပါရမီရှင်တော့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ စာအုပ်တွေမှာ သူရေးတဲ့ ကဗျာတွေနဲ့ ပေးစာတွေပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီစာအုပ်တွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါတွေကို လူသားတွေသိအောင်လုပ်ဖို့ နောက်ကျ သွားပြီ။ ခင်ဗျား စာအုပ်ရိုက်ပြီး ထုတ်ဝမ်းပါဗျာ”

ထို့နောက် သူ ပင်ပန်းစွာ အသက်ရှူနေရ၏။ အမျိုးသမီးသည် အိပ်ရာပေါ်မှ စာအုပ်သေတ္တာနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကိုယူ၍ ကျွန်တော့် လက်ထဲသို့ လာထည့်ပေးလေသည်။

“ရှင် ပြန်ပါတော့” သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြော၏။

“နှုတ်ဆက်ပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက် ပါ။ သူ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ကတိပေးမယ်မဟုတ်လား” ဟု နာမကျန်းဖြစ်နေ သော လူထွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်၊ လူတွေသိအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်” အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်အား တံခါးဆီသို့ လိုက်ပို့စဉ် မပီမသ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့၏။ ရွက်ကြွေထင်းရှူးတောကို ဖြတ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ပင်လယ် လေကို ရှူရှိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်များ လန်းဆန်းလာ၏။

ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါး၏ ဖခင်ကြီးသည် မည်သို့သော ကဗျာများကို ရေးသားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ထိုပါရမီရှင် ကဗျာဆရာကြီးသည် ခရစ်စမတ်အကြောင်း၊ ချိုးငှက်နှင့် အချစ် အကြောင်း၊ ထို့နောက် ချစ်သူနှင့်ကွဲကွာသည့် အကြောင်းများကို ကဗျာ

မကျ၊ လင်္ကာမကျ ရေးသားထားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် အလွန်ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်ပုံများကို ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါးထံသို့ ပြန်ပို့ရန်ပင် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် ထို အလုပ်ကို ကျွန်တော်မလုပ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် သနားကြင်နာတတ် သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာအုပ်သေတ္တာကို အိမ်သို့ယူဆောင် လာခဲ့ပြီး ထိုအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ပါတော့သည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ်တွင် မစ္စက်နစ်ကာဆန်၏ ဧဇ်ခန်းစားပွဲ ပေါ်တွင် “ကင်နွတ်ဘေကွန်” ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုဂျာနယ်တွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဂျာနယ်ကို စတင်တည်ထောင်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါး ကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို ဖော်ပြထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ဖခင်၏ စာရွက်စာတမ်းများကို ပြန်လွှဲ ပြောင်းပေးရန်အတွက် သူ့ဆွေမျိုးများကို စုံစမ်းခဲ့၏။ ဆွေမျိုးတစ် ယောက်မျှ မရှိပေ။ သူသည် မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားသမီး လည်းမရှိပေ။ လပေါင်းများစွာကြာအောင် ထိုစာရွက်များသည် ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်မှ မေ့ပျောက်နေခဲ့၏။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွက် ကျောင်းစပိတ်သောနေ့တွင် ထိုစာရွက်များအကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိရလာ၏။ ထိုစာရွက်များကို ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးပေ။ ၅ နာရီ ထိုးရန် ၁၅ မိနစ်အလိုတွင် ကွင်တာဂိတ်(စ်)ထံသို့ လက်ဖက်ရည် သွားသောက် ရန် ချိန်းထား၏။ ကျွန်တော်သည် အချိန်ရသေးသဖြင့် ခဏထိုင်၍ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ စာရွက်များကို အပျင်းပြေ ဖတ်ကြည့် လိုက်၏။ ကျွန်တော် စဖတ်သောအချိန်မှာ ၄ နာရီ ကျော်သွားပေပြီ။ ည ၉ နာရီ ကျော်တွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသဖြင့် မီးသေနေသော ကျွန်တော့် အခန်း မီးဖိုဆီသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

ဤငါးနာရီအတွင်း ကျွန်တော်သည် စစ်မှန်သော ပါရမီရှင်ကို

ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော် အထင်သေးမိသော ကဗျာများမှာ အလွန်အဆင့် အတန်းမြင့်လှသည်။

ကျွန်တော် ထရပ်ပြီး လူမရှိသော စုပေါင်းအခန်းထဲတွင် အော် လိုက်မိ၏။ ပဲ့တင်မြည်လာသော ကျွန်တော့်အသံကို ပြန်နားထောင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ကဗျာ၏စကား လုံးတိုင်းကို နှစ်သက်နေမိ၏။ ဂျွန်ဆင်ဆိုသော ကျွန်တော်၏ဘဝကို နိဂုံးကမ္ဘာ အဆုံးသတ်ရပေမည်။ ကျွန်တော့်အား တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သူဟု ဆိုရင်ဆိုပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျော်ကြားမှုကို တပ်မက် သည်။ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ ကဗျာကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် ကျွန်တော် သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုထက် သာလွန်သောအချက်ကို သိရှိလာ ခဲ့ပါ၏။ ယင်းမှာ ကဗျာရေးသားသူ၏ အချစ်စိတ်နှင့် ဖခင်တစ်ဦး၏ မာနတရားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာလောင်နေ၏။ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အခန်းထဲ တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့၏။ ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် အတန်ကြာအောင် ၁၈၅၀ ခုနှစ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ ၁၈၅၀ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သော ထို လက်ရေးစာမူများသည် နှစ်ပေါင်း ၇၀ လုံးလုံး အခေါက်လိုက်အတိုင်းပဲ ရှိနေခဲ့၏။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများသည် အမှောင်ထဲတွင် ရှိနေခဲ့၏။ အဂ္ဂါအလင်ပိုး၊ အိမာဆင်၊ သိုရူး၊ နသန် နိယယ်ဟော်သွန်းနှင့် တင်နီဆင်ဝီလျံတို့၏ ကဗျာများနှင့် တန်းတူ လိုက်နိုင်သော ကဗျာစုများ ဖြစ်လေသည်။

ဒိုင်ယာရီမှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန် တော်သည် ထိုဒိုင်ယာရီမှတစ်ဆင့် ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏အကြောင်းကို

သိရ၏။ သူသည် ၁၈၂၅ ခုနှစ်တွင် ကင်နွတ်၌ မွေးဖွား၍ ၁၈၅၃ခုနှစ် တွင် ဂရိနိုင်ငံတွင် ကွယ်လွန်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကော့ဒ်အင်္ဂုစွန်းနှင့် သမုဒ္ဒရာအကြားတွင် ကြောက်စရာကောင်းသော စစ်ပွဲများ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ မကြာခဏပင် ယာခင်းလုပ်ထားသော မြေကွက်များနှင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော မီးပြတိုက်များသည် ပင်လယ်အတွင်းသို့ နစ်မြုပ်ခဲ့ကြ၏။ ကင်နွတ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော မီးပြတိုက်မှာကား ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းတစ်ရာက မြေထပ်ခန်းများနှင့် ပူနွေးသော လိုဏ်ခေါင်းများရှိခဲ့သောနေရာကို ဆိပ်ခံတံတားတစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းလဲတည်ဆောက်ထား၏။ ထိုဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘော ရာပေါင်းများစွာ ဆိုက်ထားပြီး ဒီရေအတက်အကျတွင် ကမ်းတွင် ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများမှာ တကျိကျိမြည်နေ၏။ ထိုသင်္ဘောများသည် ဆိုက်ဘေးရီးယားကမ်းခြေတွင် ဝေလငါးဖမ်းသော သင်္ဘောများနှင့် ဝက်စ်အင်ဒီ ယာမင်မှ ရမ်အရက်၊ သကြားနှင့်ရောဂါပိုး သယ်ဆောင်လာသော သင်္ဘောများ ဖြစ်တော့၏။

ကပ္ပတိန်ဘက်သူရယ်ဆန်းဒါးသည် ဆယ်လီအက်စ်သင်္ဘောဖြင့် ကင်နွတ်မှ ပါနန်ဘူကိုသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း သူ့သား ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးကို မွေးဖွားခဲ့၏။ သူသည် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်မလာတော့ပေ။ ကော့ဒ်အင်္ဂုစွန်း သုသာန်မြေဘုရားရှိခိုးကျောင်းနံဘေးတွင် မှတ်တိုင်နှစ်ဆယ်ရှိလေသည်။ ထိုမှတ်တမ်းများတွင် ပင်လယ်၌ သေဆုံးသည်ဟု ကမ္မည်းထိုးထား၏။ ကင်နွတ်တွင် ကပ္ပတိန် ဘက်သူရယ်ဆန်းဒါး၏ မှတ်တိုင်ရှိလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဘက်သူရယ်၏ဇနီးမှာ သာသနာပြုဘုန်းကြီး၏ သမီးဖြစ်သည်။ သူမသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်၍ သပ်ရပ်စွာ နေထိုင်တတ်၏။ အရည်အချင်းလည်းရှိ၏။ သူမသည် အိမ်မှုကိစ္စများ

mgyoe.com

ကိုဆောင်ရွက်ရင်း သားဖြစ်သူအား ပင်လယ်ခရီးကို မသွားရန် အမြဲ တားမြစ်ခဲ့၏။ သားအား သူမ၏ခင်ပွန်းကဲ့သို့ လှိုင်းလေပြင်းထန်နေ သောပင်လယ်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းနစ်မြုပ်နေသော ရွက်လှေအပေါ်၌ တစ်ယောက် ကျန်ရစ်သူမဖြစ်စေလိုပေ။ သူတို့သားအမိသည် သင်္ဘော ဆိပ် နံဘေးတွင် ဆောက်ထားသော တဲတစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကြ၏။ တဲမှာ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထားသော်လည်း ပြတင်းပေါက်များ မရှိပေ။ သင်္ဘောသားများ၏ ဇနီးများသည် ပင်လယ်ကို မကြည့်လိုကြပေ။ ပင်လယ်သို့ ထွက်သွားသော သူတို့၏ လင်ယောက်ျားများနှင့် သားများ ပြန်မလာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ မစ္စက်ဆန်းဒါးသည် သားဖြစ်သူ အား အလွန်ချစ်သော်လည်း စည်းကမ်းဖြင့် တင်းကျပ်စွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ လေသည်။ ဂျက်ဆင်သည် မိခင်ပုံသွင်းသည့်အတိုင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ ၏။ သူ့မိခင်သည် သူ့အတွက် အဖေ၊ အမေ၊ ချစ်သူ၊ ဆရာနှင့် အကြီးအကဲပင် ဖြစ်တော့၏။ သူ့မိခင်၏ ပါးများကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်နေခဲ့၏။ သူ လိမ်ညာမှုကို သိသွားသော မိခင်၏ အေးစက် ဗာကျောစွာ ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများကို သူ့အလွန်ကြောက် သည်။

ဂျက်ဆင်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် သူ့အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ်၌ သူနှင့် ကျောင်းနေဖက်များ ပင်လယ်သို့သွား၍ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တွင် အလုပ်သမားများအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေချိန်၌ သူက ယောက်ျား မပီသသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ခါးစည်းဝတ်စည်း၍ စာကျက်နေရသည်ကို မကျေနပ်ကြောင်း ရေးသားထား၏။ သူ့အနေဖြင့် မိခင်ထံမှရသော မိလ်တန်ဂျယ်ရီစီးတေလာနှင့် ပုတ်တို့ရေးသော စာအုပ်များကိုသာ ဖတ်ရှုနေရ၏။ သူ့သူငယ်ချင်းများ ပြန်ရောက်လာ၍ သူ့အား လှောင် ပြောင်သောအခါ သူတို့၏အဝတ်အစားများကို သဲဖြင့် သူ ပြန်ခဲ့သည်။ သူသည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းဟန်တူ၏။ သူ့မှတ်တမ်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီး

အက်ဘ်နာဝီလျံ(စ်)၏ သား ပီတာဝီလျံအား မလှန်နိုင်အောင် သူ ထိုးကြိတ်ခဲ့ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ဤကဲ့သို့ ရမ်းကားမှုကြောင့် သူသည် ကျေးရွာတွင် လူဆိုးကလေးဖြစ်လာခဲ့၏။ ပင်လယ်သို့ ခရီး မထွက်သဖြင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများက သူ့အား ပျော့ညံ့သူအဖြစ် ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ရောင်းသူ ဖြစ်မလာသောကြောင့် သူ့ဦး လေး အိုင်ယာက ဆူပူကြိမ်းမောင်း၏။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသင်တန်း ကျောင်းကို မတက်တတ်သော သူ့ကို မိခင်က ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်း ၏။ သူ့ခံစားချက်ကို မည်သူမှ နားမလည်ကြပေ။ စာကို များများဖတ် ပြီး တစ်ယောက်တည်း နေရသောကြောင့် သူသည် စာရေးတတ်လာ သည်။ ညနေခင်းများတွင် သူသည် သံသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ကြည့်နေခဲ့၏။ သူ သည် ကမ်းခြေကို လာရိုက်သော လှိုင်းလုံးများနှင့် ရွက်လွင့်သွားသော သင်္ဘောများကို ငေးကြည့်နေခဲ့၏။ ညနေခင်းတစ်ခုလုံး ကမ်းသို့ တဝှမ်းလုံး လာရိုက်နေသော လှိုင်းလုံးများ၏အသံကို နားထောင်ရင်း သူ့အား သတ္တိမရှိသူအဖြစ် ပြောင်လှောင်ကဲ့ရဲ့သံများကို ကြားယောင် နေခဲ့သည်။

သူ့အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် ပင်လယ် သို့ ထွက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူသည် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် သူပြန်လာသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ကို ရိုက်တော့သည်။ ခရီးထပ်ထွက်ရန် သူ့ဒိုင်ယာရီတွင် ဤကဲ့သို့ ရေးထားလေသည်။ “အမေသည် ကျွန်တော့်အား ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ပြီး ကြိုဆိုရှာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အပြုအမူကို သဘောမတွေ့ ဟန်ဖြင့် ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက် တစ်ကြိမ် ဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘောမလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။”

ထို့နောက်မစွက်ဆန်းဒါးက သားဖြစ်သူအား သူ့ထက် အသက်
 ၄နှစ်ကြီးသော အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလေ
 သည်။ သူမမှာ လှပတင့်တယ်၍ ဘာသာရေး လေးစားသည်။ သို့သော်
 အလွန်ထုံထိုင်းသည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့
 ၏။ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သော သေဆုံးခါနီး လူမမာ ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါး
 ဖြစ်တော့၏။

၁၈၄၇ ခုနှစ်တွင် ဂျက်ဆင်သည် အသက် ၂၂ အရွယ်သာရှိသေး
 ၏။ သူသည် ကဗျာစပ်သောအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ မန်းဂေါက်
 စတိုးဆိုင်နှင့် သင်္ဘောသားအသုံးအဆောင် ရောင်းချသောဆိုင်တွင်
 အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အရက်မူးပြီး ဆဲဆိုမှုနှင့် နှစ်သို့
 လင်တန် ဓားတစ်ချောင်း ခိုးယူမှုအတွက် အလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ရ၏။ ထို့
 နောက် ၅ နှစ် ၆ နှစ်ခန့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်
 လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း
 ကဗျာဖတ်နေမည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်မိ၏။ သူ၏ စိတ်ကြီးဝင်မှု
 ကြောင့် မကြာခဏ အလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် လုပ်ခနည်း
 နည်းဖြင့် မကြာခဏ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဆင်အား ပါရမီရှင်တစ်
 ယောက်ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူသည် ဂျာမေကာရမ်ကိုသောက်ပြီး
 ဘတော်ဘယ်ရီသီးများကို ခိုးချင်ခိုးပေလိမ့်မည်။ ကျေးရွာမှ အမျိုးသမီး
 ကလေးများနှင့် အရောတဝင် နေချင်နေပေလိမ့်မည်။ သင်္ဘောသားများ
 နှင့် ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနှင့် ဘုန်းကြီး
 အက်ဘနာ၏သား ပီတာဝီလျှံကို ထိုးကြိတ်ချင် ထိုးကြိတ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ခါတွင် သူသည် ဆိုးဝါးစွာ ပြုမှုခဲ့ဖူး၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
 သော ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် ဘော့စတွန်မြို့မှ ကင်နွတ်စ်
 သို့ အလည်ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် စာပေ၊ ဂီတနှင့်

mgyoe.com

အနုပညာကို ဝါသနာပါလေသည်။ အမျိုးသမီးသည် ဂျက်ဆင်အား ကဗျာ ဆရာဖြစ်ကြောင်း သိသွား၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ဂျက်ဆင်အား တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူ့အိမ်သို့လာ၍ ဘော့စတန်မြို့မှ ရောက်လာသော သူမ၏ မောင်နှမများအား ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်စေရန် ကဗျာကို သံနေသံထား ဖြင့် ရွတ်ဆိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ထို့အတွက် ဂျက်ဆင်အား တစ်သျှို လင်နှင့် ကြက်ကင် အကြွင်းအကျန်များ ပေးမည်ဟု ပြော၏။ ထို အကြောင်းကို သူ၏မှတ်စုတွင် လေးနက်စွာဖော်ပြထား၏။ “အကျွန်ုပ် သည် သူမအား ငရဲသို့သွားရန်ပြောခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် စကားကြောင့် သူမ ဒေါသဖြစ်သွား၏” ဟု ရေးထား၏။ ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ နောက် ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာတွင် သူသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးထံ ပြန်သွား ၍ သူမပြောသော အလုပ်ကို လုပ်မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ရန်လိုတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ဇနီးနှင့် သား ကို မကြာခဏ ပစ်သွားတတ်၏။ သူ့မိခင်ကွယ်လွန်သည့်နှစ်တွင် သူ သည် ကရိုင်းမီးယားစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်လေသည်။

အသက် ၂၆ နှစ် ၂၇ နှစ်အရွယ်တွင် ဂျက်ဆင်သည် ဖြောင့်စင်း သောနှာတံနှင့် တင်းမာသောနှုတ်ခမ်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။ ညာဘက်နဖူးပြင်ပေါ်တွင် မည်းနက်သော ဆံပင်ခွေတစ်လိပ် ကျနေ ၏။ အပြားကြီးသော အင်္ကျီကော်လာကို လည်ထောင်ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကော်လာမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် နူးညံ့သော အဝတ်စများ ဖုံးလွှမ်းထား ၏။ ကြံ့ခိုင်သော မေးရိုးများပါရှိပြီး ပါးပြင်တွင် ပါးပြိုင်းမွေးများ ပေါက်နေ၏။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ရှည်လျားပြီး ကော်လာမှာ အလွန် ကြီး၏။ လက်အနားပြားများမှာလည်း အလွန်အပြန့်ကျယ်၏။ ထို အင်္ကျီမှာ အခြားသူများအတွက် အလွန်လေးလံမည်ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းလှသည်။ သူ့ဇနီး၏ မျက်လုံးများမှာ မည်း နက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို အမြဲစိုက်ကြည့်နေဟန်ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်နှာ

မှာ မှန်တွင်ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံကဲ့သို့ မည်သည့်အခါမျှ မပြုံးပေ။ သူတို့၏ ကလေးငယ်မှာ အမြဲတမ်း စိတ်အားငယ်နေ၏။ ခြောက်သွေ့သော ဝက်သစ်ချပင်များ အလယ်တွင်ရှိသော အိမ်တွင် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသော ဘိုင်ရွန်ဆန်းဒါးမှာ ခန့်ညား၍ အသိဉာဏ်ပညာရှိဟန်တူသော်လည်း အသက် ၆ နှစ် ၇ နှစ်ခန့်ကမူ သူသည် ပူတင်းမုန့်နှင့်တူသော မျက်နှာရှိပြီး အငိုသန်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ရှိစေ ဂျက်ဆင်သည် အကြောင်းမည်မည်ရရမရှိဘဲ သူတို့သားအမိကို ပစ်သွားခဲ့လေသည်။

၁၈၅၃ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံနှင့် တူရကီနိုင်ငံတို့ အချင်းများပြီး ကရိုင်းမီးယားစစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ဂရိစ်တို့သည် တူရကီသို့ ဝင်တိုက်ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ မကြာခင် ဂရိစ်နှင့် ရုရှားတို့ မဟာမိတ်ဖြစ်မှုကို တားဆီးရန်အတွက် ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ပီရပ်စ်ကို ဝင်တိုက်၏။ အချိန်အတော်ကြာအောင် ဂရိနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံဖြစ်နေခဲ့၏။

ဂျက်ဆင်သည် သူ့မှတ်တမ်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်။

“မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်နှင့် မိတ်ဆွေများကို ခွဲခွာ၍ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဘီရားစ်၏ လှေဖြင့် လောင်းအိုင်လန်သို့ ထွက်သွားပေတော့မည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နယူးယောက်သို့ သွားမည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောစီး၍ ပီးရားစ်သို့ သွားရမည်။ ဂရိနိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဘိုင်ရွန်ကို အမှတ်တရအနေဖြင့် စစ်တိုက်ရပေမည်။ လူတစ်ယောက်သည် မည်ကဲ့သို့ အကောင်းဆုံးသေဆုံးသင့်ပါသလဲ။ အသိဉာဏ်ရှိသူ အချို့သာ ကျွန်ုပ်ကို နားလည်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး ဘာမှမသိသည်မှာ ကောင်းပါသည်။ သူမ သိပါက ကျွန်ုပ်အား ခွင့်လွှတ်ချင်မှ ခွင့်လွှတ်ပေလိမ့်မည်”

နောက် ၇ နှစ် အကြာတွင် သူ့ဇနီးက သူ တရားဝင်သေဆုံး

ကြောင်း ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားသည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြသည့် သတင်းကို လေးမောက်နယူး(မ်) သတင်းစာမှ ဖြတ်ထားသော ဖြတ်ပိုင်းကို တွေ့ရသည်။

ဤသည်မှာ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ ဘဝဖြစ်တော့၏။ သူ့ဘဝမှာ မတောက်ပြောင်သော်လည်း သူ၏အရေးအသားမှာ ပါရမီရှင်အစစ် ဖြစ်တော့၏။ ဝှစ်(တ်)မင်းမပေါ်မီ (၅) နှစ်ကပင် သူသည် ကာရန် အနှောင်အဖွဲ့အနွဲ့မှ ကင်းလွတ်သော လင်္ကာများကို သီကုံးခဲ့၏။ သူ့ ကဗျာများမှာ အေမိလိုဝယ်၏ ကဗျာများကဲ့သို့ အလွန်ကောင်းသော အဖွဲ့အနွဲ့များ ပါလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်း သို့ နေ့စဉ်လာ၍ လမ်းလျှောက်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ပင်တိုင် ထား၍ ထိုအမျိုးသမီး၏ ခံစားချက်များ အယူအဆများကို ကဗျာတွင် ဖော် ပြထားလေသည်။ သူသုံးစွဲသောစကားများမှာ အလွန်စူးရှတောက် ပြောင်၍ ရေခဲကဲ့သို့ မာကျောလေသည်။

ထို့နောက် ပေးစာများ ...

ဂျက်ဆင်သည် သူ၏ လက်ရေးစာမူများကို သူ့ခေတ်က ထင်ရှားကျော်ကြားသူများထံသို့ ပေးပို့ခဲ့၏။ သူ့စာ အများစုမှာ ပြန်စာမရခဲ့ပေ။ ၁၈၄၉ ခုနှစ်တွင် အက်ဂါအလန်ပိုးက သူ့ထံသို့ ပြန်စာ ကို လက်ခံရသောကြောင့် သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေရာမှ အားပြန်တက်လာ ၏။

“သင် တော်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ဖော်ပြပါရ စေ။ သင့်အနေဖြင့် မုန်းတီးမှု၊ မနှစ်မြို့မှု၊ အပစ်ပယ်ခံရမှုနှင့် ဆင်းရဲချို့ တဲ့စွာ နေရမှုများကို သည်းခံနိုင်ခြင်းအားဖြင့် ဘဝတွင် ဆက်လက်ရှင် သန်နေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အားနည်းချက်များနှင့် ပျော့ညံ့မှုများမှာ သင် ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိမရှိမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မိကောင်းဖခင်မှ ဆင်း သက်လာရမှုနှင့် မိခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အမြဲသတိရပါ”

အထက်ပါစာမှာ ခရစ္စမတ်နေ့ အရုဏ်မတက်ခင် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးဖတ်ခဲ့သော စာဖြစ်ပေသည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲ ပြီးဆုံးပြီးနောက် ပထမဆုံး ရထားဖြင့် ကျွန်တော် ကိတ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဂျက်ဆင်သည် လွန်ခဲ့သော ၆၅ နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သောကြောင့် အသက် ၈၀ နှင့်အထက်ရှိသူများသာ သူ့ကို သတိရပေလိမ့်မည်။ အသက် ၈၆ နှစ်ရှိ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့၏။ အဘွားကြီးက ‘ဂျက်ဆီဆန်းဒါးဟာ မြွေတစ်ကောင်လို ရွံစရာကောင်း တယ်၊ သူ့မိသားစုကို ပစ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပဲသူလုပ်ခဲ့တယ်။ ကဗျာ ... သူက ကဗျာရေးသလား၊ နေပါဦး ... သူက လှေရွက်တွေလုပ်တာပါ”

အသက် ၈၇ နှစ်အရွယ်ရှိ အက်ဘီရေသာဂိုင်း(လ်)အမည်ရှိ အဘိုးကြီးပြောသောအကြောင်းမှာ ပုံပြင်အလွန်ဆန်လှသည်။ သူ့ပုံပြင် တွင် သွေးထွက်သံယိုအကြောင်းများ ရောစပ်ထား၏။ “သူဟာ သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သဘောတွေ လမ်းမှားပြီး ကမ်းပေါ် ရောက်အောင် မီးရောင်နဲ့အချက်ပြတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ရဲ့အပေါင်း အသင်း/ လူဆိုးတွေနဲ့ သဘောကို လုယက်တိုက်ခိုက်တယ်။ သူဟာ သတ္တိရှိတယ်၊ ဝေလငါးဖမ်းတဲ့လှေနဲ့ မုန်တိုင်းကျပြီးစမှာ ပင်လယ်ထဲ ကို ထွက်ဝံ့တယ်။ သနားကြင်နာမှုဆိုတဲ့စကားကို သူ နားမလည်ဘူး။ သူဟာ ကင်နွတ်မှာ မနေဘူး။ လော့(သ်)ဘက်စတာဖို့(တ်)နက်(က်) ရဲ့ အောက်ပိုင်း ဂျူးဒက်(စ်)ရှိဝယ်ဆိုတဲ့ကျွန်းမှာ နေတယ်”

“အဲဒီကို ဘယ်လိုသွားရသလဲ” ကျွန်တော်က မစွက်နစ်ကာဆန် ထံတွင် စုံစမ်း၏။

ခရီးစဉ်မှာ သိပ်မခက်ပါ။ လမ်းလျှောက်သွားနိုင်သော ခရီးဖြစ် ၏။ သို့သော် နှင်းတောကိုဖြတ်၍ ၅ မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုခရီးကိုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မစွတာ

mgyoe.com

အရွန်ဘရွန်းမား၏ သားမွေးအပေါ်အကျိုးကိုဝတ်ပြီး မစွက်နစ်
 ကာဆန်၏ ဖလန်နယ်လည်စည်းကို လည်ပင်းတွင်စည်း၏။ ဒေးဗစ်
 ဒီး(လ်) ငါးမျှားရာတွင် ဝတ်သောဘွတ်ဖိနပ်ကို ငှားစီး၏။ မစွက်
 အန်တိုနီယာစပဲရိုး၏ လက်အိတ်အနီများကို လက်တွင်စွပ်၏။ ဘုရား
 သခင် ... မျက်မှန်နှင့် ခြေပတ်များမှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ပါ၏။
 ကျွန်တော် ရှူထုတ်လိုက်သော ထွက်သက်လေသည် အကျိုးကော်လာ
 ပေါ်တွင် ရေခဲဖြစ်ပြီး ခဲနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရေခဲနေသော
 ရေလက်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ရေခဲနေသော
 ကမ်းခြေအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ခြေလှမ်းသွားတိုင်း ရေခဲများ
 က ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို စူးနေ၏။ ကျွန်တော်သည် သဲသောင်ခုံများ
 အကြားတွင် ခိုနားစရာ တွေ့သဖြင့် ခေတ္တအနားယူခဲ့သေး၏။
 ထို့နောက် ဆက်လက်ထွက်ခွာ လာခဲ့ပြန်၏။ ကမ်းခြေတွင် လှိုင်းလုံး
 များ တဝန်းဝန်းလာတိုက်နေပြီးပြင်းထန်စွာတိုက်နေသော လေကြောင်း
 ရေမြှုပ်များမှာ ငွေရောင်တောက်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသော လေကို
 အန်တု၍ အေးစက်ထုံကျဉ်နေသော ခြေများကို အနိုင်နိုင်သယ်ရင်း
 ကပ္ပတိန် အက်ဘီရေသာဂိုင်း(ဇ်) တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သော
 သစ်သားအိမ်ကလေး၏ လှေကားမှ တက်လာခဲ့၏။

အသက် ၈၇ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည် ဖျတ်လတ်
 ဆဲဖြစ်၏။ နားလည်းကောင်း၏။ သူသည် လှေကားသို့ ထလာပြီး
 ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူက စိတ်မဝင်စား
 သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းထူးပြော
 စရာပါလား”

ကျွန်တော့်တွင် သူ့ကို ပြောစရာမရှိလှပေ။ ကျွန်တော်တို့သည်

မီးဖိုဘေးတွင်ထိုင်၍ သူနှင့် စကားအများကြီးပြောခဲ့၏။ သူ့တွင် အိပ်စင်တစ်ခု၊ ကော်ဇောတစ်လိပ်၊ ဂုန်နီအခင်းများသာ ရှိ၏။ ကျွန်တော် ညအိပ်ရန် မရည်ရွယ်ပါ။ ကပ္ပတိန်ဂိုးလ်ကလည်း အိပ်ရန်မပြောပေ။ ကျွန်တော် ပြန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထား၏။ ကျွန်တော်က လိုရင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်ရတော့သည်။

“ကပ္ပတိန် ခင်ဗျား ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးကို သိပါသလား”

“ဆန်းဒါး(စ်)ဟုတ်လား၊ ဘေရွန်ဆန်းဒါး၊ ဝဲ(လ်)ဖလိ(တ်)မှာ နေတဲ့ ဂီဒီယွန်ဆန်းဒါး၊ ဖား(လ်)မောက်မှာနေတဲ့ ဆိုက်ဖာဆန်းဒါး၊ ပြီးတော့ ဘက်ဆီဆန်းဒါးတို့ကိုတော့ သိတယ်။ ဂျက်ဆင်ကိုတော့ မသိဘူး။ နေဦး သူဟာ ဘေရွန်ရဲ့အဖေ ထင်တယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ် သူ့ကို သတိရပြီး ကျုပ်ထက် အသက် ၇ နှစ် ၈ နှစ်လောက် သူက အသက်ပိုကြီးတယ်၊ သူ နိုင်ငံခြားမှာ သေသွားတယ်။ ကျုပ်လူငယ်ဘဝ ဒန့်စင်းဂျစ်သီချင်းတွေဆိုပြီး ကနေချိန်မှာ သူပင်လယ်ကို ငါးဖမ်း သဘောနဲ့လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီတစ်ခါပဲ သူပင်လယ်ကို ငါးဖမ်း လိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ တံငါအလုပ်ကို ဝါသနာမပါကြဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘာတွေ မှတ်မိသေးသလဲ”

“ဘာမှ မမှတ်မိဘူး၊ ဂျက်ဆင်က ကျုပ်တို့နဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ စာဖတ်နေတာပဲ၊ အချို့က သူဟာ အသတ် အပုတ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ် သေသေချာချာ မသိဘူး”

“ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလား၊ ဥပမာ သူ ကစားပြောပုံက ဘယ်လိုလဲ”

“စကားပြောပုံ ဟုတ်လား၊ သူလိုကိုယ်လိုပဲ ပြောတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူဟာ ကျုပ်တို့လို ငါးမဖမ်းဘူး၊ တစ်ခါကတော့ သူဟာ သူ စာရေးထားတဲ့စက္ကူတွေကို ကျုပ်က ဆုတ်ဖြဲပြီး သေနတ်အိတ်လုပ်ပစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကို အညှီအမည်း

စွဲအောင် ထိုးခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒီနောက် သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“သူ ပြောတာက”

ဂျက်ဆင်ပြောစကားကို ထုတ်ဖော်ပြောသင့် မပြောသင့် သူ စဉ်းစားနေ၏။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဂိုင်းလ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့် ပြောတော့ သည်။

“ကျုပ်ထင်တယ်လေ၊ ကျုပ်က သူ့ကို တခြားသူတွေနဲ့ တန်းတူ လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ နှစ်တွေက ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ နေဦး” ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာ၏။ ကျုပ်သိသလောက်ပြောရရင် သူဟာ သဘောသားလုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ တံငါသည် လုပ်ဖို့လဲ မသင့် ဘူး”

ကျွန်တော် ကင်နွတ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အအေးမိပြီး နှာ စေးနေခဲ့၏။

၁၈၈၇ ခုနှစ်အထိ ကင်နွတ်တွင် သတင်းစာတစ်စောင်မှ မထုတ် ဝေခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဤမျှသာသိနိုင်၏။ ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ ကွင်းဆက်ပြတ်နေသော ကာလအတွင်း အဖြစ် အပျက်ကို အလွန်သိချင်နေခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် သူ့ အကြောင်းကို သက်ရှိထင်ရှားရှိသူ အခြားသူများထက် ပိုသိခဲ့၏။ ကျွန် တော်သည် လူ့ဘဝ၏ အရေးကြီးပုံနှင့် မြင့်မြတ်မှုကို အမြဲတမ်း အလေး ထားခဲ့၏။ ဝမ်းနည်းစွာပြောရမည်ဆိုပါက ထိုအချက်တွင် ကျွန်တော် နှင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရကာစလူငယ်များ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ လူတန်းစားများ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းနှင့် ဂျက်ဆင်ဆန်း ဒါး၏ ဘဝလမ်းကြောင်း မည်မျှခြားနားကွဲပြားသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘင်ဂျန်ဆင်၏အကြောင်း

ဆက်မလေ့လာတော့ပေ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဂျက်ဆင်၏အကြောင်း က အမြဲရှိနေ၏။

ကွင်တာဂိတ်နှင့် ကျွန်တော် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းက သမ္မတ ဧည့်ခံပွဲတွင်တွေ့၏။ သူမက ကျွန်တော် သူ့ကို ပစ်ထားသည်ဟု စကားနှာထိုးတတ်သည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ကျီစယ်သည်ဟုသာ သဘောထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ၏။ သူမ၏ ဆက်ဆံပုံမှာ အလွန်အေးစက်လှသည်။ ကျွန်တော် သူမအပေါ် သဘောထားသကဲ့သို့ ပွင့်လင်းမှုတော့ မရှိပေ။ ဒါကို ကျွန်တော် ဂရုမပြုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဂျက်ဆင်နှင့် အတူ လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။ ကြယ်ရောင်မှိန်မှိန်လင်းသော ညချမ်း တွင် ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကို ရှူရှိုက်ရင်း ဂီတအကြောင်းကို သူမနှင့် ဆွေးနွေးမနေချင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သည်ဝိကလီး ဝွန်ဖာလွန်စာစောင်တွင် ဂျက် ဆင်ဆန်းဒါးအကြောင်းကို ရေးသားခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါးကို နယူးယောက် တိုရီယား တနင်္ဂနွေ နေ့ စာပေကဏ္ဍတွင် ပြန်လည်ဖော်ပြထား၏။ ဂျက်ဆင်၏ ဓာတ်ပုံနှင့် အတူ ကွင်တာ၏ တင်းနစ်ကွင်းဘေးတွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြထား၏။ ထို့နောက် နယူးယောက်ဂျင်းဂျာနယ်က ဂျက်ဆင်အကြောင်းကို ရေးပြန်၏။ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးအကြောင်း ကို လုံးဝဖော်ပြမထားပေ။ တနင်္ဂနွေနေ့ထုတ် ထိုစာစောင်တွင် စာမျက် နှာအပြည့် ခေါင်းကြီးစာလုံးတပ်၍ ရေးသားထားလေသည်။

ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ခိုးယူဖော်ပြခြင်းခံရသဖြင့် ဒေါသဖြစ် မိသော်လည်း ဂျက်ဆင်အား ဒဏ္ဍာရီထဲမှ အမျိုးသားသူရဲကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် ရေးသားထားသည်ကို သဘောကျမိသည်။ ထိုဆောင်း ပါးတွင် ဂျက်ဆင်သည် သမုဒ္ဒရာ ၇ စင်းကို ၉ ခေါက်တိတိ ရွက်လွှင့်

သွားခဲ့ကြောင်း၊ တူရကီများဖမ်းထားသော ခရစ်ယာန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ ကယ်တင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ တန်ဂီယာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်းကို ဖော်ပြထား၏။ သူ့ဇနီးနှင့် သားငယ်အား စွန့်ပစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကိုတော့ ဖော်ပြ မထားပေ။

ဂျက်ဆင် ကယ်ခဲ့သော အမျိုးသမီးက သူ့အား ခရီးဆက်မသွားဖို့ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် တောင်းပန်ခဲ့ကြောင်း သူတို့က ပြောကြသည်။ “ငါ့မှာတာဝန်တွေရှိသေးတယ်” သူကပြောပြီး အမျိုးသမီးကိုနမ်းသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာအတော်အသင့်ထားခဲ့ပြီး နောက် ဘင်ခရာတီး၍ အောင်လံတံခွန်များ တလူလူ လွင့်ထူပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဂျင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြထားသော ကပ္ပတိန်အက်ဘီရယ်သာဂိုင်း(လ်)နှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခန်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။ ထိုတွေ့ဆုံခန်းတွင် ကပ္ပတိန်ဂိုင်း(လ်)က အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့သည်။

“ပင်လယ်ပြင်ကို သင်္ဘောနဲ့လိုက်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလူတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ကပ္ပတိန်ဂျက်ဆင် ဆန်းဒါးကို ကျွန်တော်တို့ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ သူဟာ လေအပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ချိန်မှာ ကုန်းပတ်ပေါ်က ခုန်ချပြီး လှေမှောက်တဲ့လူတွေကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တယ်။ သူ့လို ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူဟာ အလွန် တည်ငြိမ်ပြီး ပညာလဲရှိတယ်။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားကိုတက်ပြီး မျှော်ကြည့်တဲ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို ဖတ်နေလေ့ရှိတယ်။ အို ... ဒန်းစင်းဂျစ်သင်္ဘောပေါ်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ အများကြီး ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

“ဂျင်း’ မဂ္ဂဇင်း၏ နယ်လှည့်အယ်ဒီတာသည် အယ်ဘီရယ်သာ ထံသို့ အရက်ပုလင်းများ လက်ဆောင်ယူသွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သွားစဉ်က အရက်ပုလင်းများ ယူမသွားခဲ့ပါ။

ရိုးသားစွာဝန်ခံ၍ ကျွန်တော်သည် ပညာတတ်တစ်ဦးနှင့် မတူအောင် ဒေါသ နှစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လိုက်ကို အခြားသူ များက လုယူသွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုဇာတ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်လို၏။ ဂျက်ဆင် ဂရိစ်သို့ ထွက်သွားသည့် နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များကို မည်သူမျှမသိပေ။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရှာဖွေသိရှိခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဥရောပသမိုင်းဌာနမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ၏ အကူအညီဖြင့် ၁၈၅၃-၅၄ ခုနှစ်ကာလအတွင်း ဂရိနိုင်ငံသမိုင်းကို လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့၏။ ဤလူငယ် အကြောင်းကို ဂရိနိုင်ငံ သမိုင်း၏ စာမျက်နှာတစ်နေရာရာတွင် ဖော်ပြထားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

၁၈၅၄ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ပရားကပ် ကို သိမ်းပိုက်ထား၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျက်စမင်းဆန်းဒက်ဆိုသော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းစွာပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ဂျက်ဆင် ဆန်းဒါးနှင့် ဂျက်စမက်ဆင်းဒက်ဆိုသော အမည်များ တိုက်ဆိုင်နေ သည်ကို သတိပြုပါ။ ထိုနာမည်မှာ အမေရိကန်အမည်ဖြစ်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ဆန်းဒက်အကြောင်းကို မည်သူမျှ သေသေချာချာ မသိကြပေ။ သူသည် ဂရိလူမျိုးမဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်များက သူ့ကို ပြင်သစ်ဟုပြောပြီး ပြင်သစ်များက အင်္ဂလိပ်ဟုပြောသည်။ သူသည် အက်သင်လူငယ်များကို ဦးဆောင်၍ ပြင်သစ်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူ့အားဖမ်းဆီးမိသွားပြီး ပစ်သတ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ သူ့သေဆုံး ပြီးနောက် အမေရိကန်လူမျိုး ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်က လက်ဖတင်နှင့် ဆန်းဒက်သည် သူ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ သဘောကပ္ပတိန်က ဆန်းဒက်ဆိုသည်မှာ အမည်မှန် မဟုတ်ဟု ပြောပြ၏။ အမည်မှန်ကိုတော့ ပြောမပြပေ။ သဘောကပ္ပတိန်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော့်ညီဟာ ကင်နက်ဘန်ပို(တ်)မှာ နေတယ်။ သူဟာ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး အခုလိုလုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဂရီလူမျိုးများသည် ကင်နက်ကို ကင်နက်ဘန်ပို(တ်)ဟု မှားယွင်းစွာ ဖော်ပြထားသည့်အကြောင်းကို အလွယ်တကူ ထောက်ပြနိုင်ခဲ့၏။ ထို့အတူ ညီအစ်ကိုတော်သည်ဆိုသော သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကလည်း ပါရမီရှင်တစ်ယောက်အား ရူးသွပ်သူအဖြစ် လွယ်ကူစွာ မှတ်ချက်ချခဲ့သေးသည်။

ဂျက်ဆင်၏ ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ပုံမှာ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၊ ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသူတစ်ယောက်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၊ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်၏ ဘဝနိဂုံးချုပ်ပုံနှင့် မတူပေ။ ဂရီနိုင်ငံ၏ ညနေခင်း ဆည်းဆာအချိန် ဝင်တော့မည့် နေရောင်ခြည်သည် ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့်နံရံပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ဝိုင်အရက်ရောင် တောက်နေသော ပင်လယ်ပြင်နှင့် အဖြူရောင်ကျောက်သားများပေါ်နေသော ဆက်ဖို တောင်ကုန်းများသည် ညနေဆည်းဆာရောင်အောက်တွင် မှုန်မှိုင်းနေ၏။ ပြင်သစ် စစ်သားဆောင်း ဦးထုပ်အဝိုင်းကို ဆောင်းပြီး ကြက်သွေးရောင် ဗြိတိသျှ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိပ်မက် မက်နေသူတစ်ယောက်လို လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ့ခြေထောက်တွင် ဂရေစီယန်ဘတ်ဖိနပ် စီးထား၏။ မတ်စကက်သေနတ်ရှည်များကို ကိုင်စွဲထားသော စစ်သားတစ်စုသည် တန်းစီရပ်နေ၏။ ထို့နောက် သေနတ်ပစ်ခတ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။ ဟယ်လင်နှင့် အက်ဂျက်တို့၏ သေဆုံးခဲ့သော အက်သင်မြေပေါ်တွင် လူငယ် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယဆောင်းပါးတွင် ဂျက်ဆင်သေဆုံးခဲ့ပုံကို အထက်ပါအတိုင်း ဝှန်ဖလွန်ဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့၏။ လူများသည် ဂျက်ဆင်၏အကြောင်းကို ပြောလာကြ၏။ ကျွန်တော်

သည် ဂျက်ဆင်၏အကြောင်းကို စာအုပ်အဖြစ် ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်ကို (၁) နှစ်ကြာအောင် အချိန်ယူရေးခဲ့ရ၏။ စာအုပ်တွင် သူရေးသောစာများ၊ ဆန်းဒါးမိသားစုသုံးဆက်၏ဘဝအကြောင်း ပါလေသည်။ အတော်အသင့် အောင်မြင်မှုရခဲ့၏။ သူ၏ နာမည်ပျက်မှုများ ပပျောက်သွားပြီး သူ ကျော်ကြားလာခဲ့၏။ သူ ကွယ်လွန်ပြီး ၆၅ နှစ်အကြာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် သူ အသက်ပြန်လည် ရှင်သန်လာခဲ့တော့၏။

လာဘ်မြင်သော ကုမ္ပဏီတစ်ခုသည် သူ၏ပုံကို ခဲဖြင့်ရေးဆွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူ၏ပုံကို ကျောင်းနံရံများတွင် လောင်းဖဲလိုး၊ လိုဝယ်၊ ဝါရှင်တန်၏ ပုံများနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ ကပ်ထားကြ၏။ သူသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျော်ကြားလာခဲ့၏။ ထင်ရှားသော အမေရိကန်လူမျိုးများအား ဂုဏ်ပြုသည့်အခမ်းအနားကို နယူးယောက်တွင် ကျင်းပတတ်၏။ ထိုဂုဏ်ပြုပွဲတွင် သွက်လက်ချက်ချာသော လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့နေရာတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်၍ 'ပုတ်'နှင့် စကားပြောခဲ့၏။ သူ့ကျော်ကြားမှုမှာ ဤမျှမကသေးပါ။ သူ့အကြောင်းကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးသားခဲ့သေး၏။ ထိုဝတ္ထုတွင် သူ့အား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကဗျာ စာဆိုအဖြစ် ဖော်ပြထား၏။ သူ့သေဆုံးပုံကို ပန်းချီဆရာများ ပန်းချီ ရေးဆွဲကြ၏။ ရုပ်ရှင်သမား တစ်ယောက်က သူ့အကြောင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်၍ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စုံစမ်းလေသည်။ ဤကဲ့သို့ သူ့ကျော်ကြားနေခိုက်မှာပင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဒုတိယအကြိမ် သူ့သေဆုံးရပြန်သည်။

မိလန်ချာသွန်ကောလိပ်မှ အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ ဝှစ်တနေအေ အက်ဂါတန်သည် သူ့အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဝှန်ဖာလွန်ဂျာနယ်တွင် ရေးသားခဲ့၏။

ပြောသလို အက်ဂါတန်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပြန်တွယ်ရ ပေမည်။

ထောင်မှူးက ကျွန်တော်လာသည့်ကိစ္စကို စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီခဲ့သည်။ ဖိုင်ဟောင်းများကို ထုတ်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း သေသေချာချာ ရှာကြ၏။ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၊ ကင်နွတ်မြို့၊ မက်ဆာ ချူးဆက်ပြည်နယ်၊ အိမ်ထောင်ရှိ၊ သင်္ဘောရွက်ရောင်းသူသည် ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် မီးရှို့မှုနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံစည်မှုအတွက် ထောင်ကျခဲ့သည်ကို မှတ်တမ်းဟောင်းများတွင် ဖတ်ရှုရ၏။ သူသည် လေးနှစ်ကျော် ထောင်ကျခဲ့သည်။

ဝီ(လ်)မင်တန် စာကြည့်တိုက်မှ သတင်းစာဟောင်းတွင် ၁၈၅၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာရက်စွဲဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးသားသည်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရသည်။

ခရစ်စတင်းဘုဂ်မြို့အနီးတွင် နေထိုင်သော ရိုးသားသည့် လယ် သမားတစ်ဦးဖြစ်သူသည် မစ္စတာပလက်တီးနပ်(စ်)အိမ်တွင် လွန်ခဲ့ သော ကြာသပတေးနေ့က လူဆိုးတစ်ဦးက ဝင်ရောက်အကြမ်းဖက်မှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ မစ္စတာပလက်တီးနပ်(စ်)သည် ဆန်းဒါးဆိုသူအခြေ အနေမဲ့တစ်ဦးအား အလုပ်အနည်းငယ် ခိုင်းစေ၍ အစားအသောက် ပေးကျွေးပြီး နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ဒုတိယနေ့ညနေတွင် ထိုလူသည် ကျီထဲတွင် သိမ်းထားသော အရက်ပြန်ကိုသောက်ပြီး မူးယစ်လာသည့် အချိန်တွင် မစ္စတာပလက်တီးနပ်(စ်)ထံမှ ငွေတောင်းလေတော့သည်။ မှန်အိမ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး နေအိမ်ကို မီးရှို့လေသည်။ ထိုသူ အား ဖမ်းဆီး၍ တရားစွဲဆိုထားသည်။ ထိုလူသည် ကိတ်(ပ်) ကော့(ဒ်) မှ ရောက်လာသော သင်္ဘောသားဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြ၏။

ကျွန်တော်၏ တွေ့ရှိချက်ကို ချက်ချင်းထုတ်ဖော်မပြောဘဲ ထား ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းနံရံများပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ဂျက်ဆင်
၏ ပုံများမှာ ဖြုတ်ချခြင်းခံခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကွင်တာ
တစ်ယောက်ကမူ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုရှိလှသည်။ သူမ
သည်မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။ သွယ်ပျောင်းသောလက်ချောင်း
များပေါ်တွင် မေးတင်ထားသည်။ သူမက အခိုင်အမာပြောလေသည်။
“တစ်ခုခု မှားနေပြီ” သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် အားတက်မိသည်။
ကျွန်တော်သည် သူမကိုထားခဲ့ပြီး ခပ်မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့၏။ သူမက
ကျွန်တော့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်မည်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သမိုင်းဌာနမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ဂရိလူမျိုး
များအနေဖြင့် ပလက်တိုင်းနို(စ်)ဟုသာ အမည်ပေးလေ့ရှိကြောင်း အခိုင်
အမာ ပြောပြလေသည်။ ထိုနာမည်သည် ပလက်တီးနပ်(စ်)နှင့် ဆင်တူ
လှသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တယ်လီဖုန်းရုံထဲတွင်
ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေမိ၏။ နံရံကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်လိုက်၏။ ထို့
နောက် ချောကလက် လာဝယ်သော ကျွန်တော့်တပည့် ကျောင်းသား
တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသလားဟု စိုးရိမ်
ကာ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများ
ကို ထိန်း၍ထားသော်လည်း ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းမှာ မြောက်ကြွ
မြောက်ကြွ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝန်ဖာလွန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ထည့်ရန် (၁၀:၀၀) နာရီ
တွင် စာစတင်ရေးခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်(၅:၀၀) နာရီတွင် ရေး
သားပြီးစီးသွားသည်။ နံနက်ခင်းမှာ အလွန်အေးမြလှ၏။ ကျွန်တော်
သည် အိပ်ခန်းအတွင်း၌ သိက္ခာမရှိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ
ခဲ့၏။ ခုတင်အောက်တန်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုထိန်း၍ တက်ရပ်နေခဲ့၏။
စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုနေခဲ့၏။ စီးကရက်များကို မီးညှို့လိုက်။ ဖွာ

လိုက်၊ လွင့်ပစ်လိုက် လုပ်နေခဲ့၏။

စာထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အောက်ပါအချက်များကို တိတိပပ ဖော်ပြထား၏။ ဒယ်လ်ဝဲယားမြို့မှ လယ်သမား၏ နာမည်သည် ပလက်တီနပ်(စ်)မဟုတ်၊ ပလက်တီးနို(စ်)ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂရိ လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ဂျက်ဆင်အား တည်းခိုခွင့် ပြုသည်မှာ အလုပ်လုပ်ပေးသောကြောင့်မဟုတ်။ ဒီဇင်ဘာလ ယာခင်း တွင် အလုပ်မရှိတော့ပေ။ ဤပလက်တီးနို(စ်)ဆိုသူသည် ဂရိတော်လှန် ရေးသမားများ၏ သူလျှိုဖြစ်သည်။ ဂျက်ဆင်အား ထိုလူထံမှ သတင်း ယူရန် နယူးယောက်မှ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်အားတက်ကြွနေသော လူငယ်သည် ပလက်တီးနို(စ်) ထံမှ ညွှန်ကြားချက်များယူရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကဲ ... သူမည်မျှ စွန့်စားပါသလဲ၊ ထို့နောက် လူငယ်သည် ပလက်တီးနို(စ်)အား သစ္စာ ဖောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ တူရကီများထံသို့ အခကြေးငွေယူပြီး တော်လှန် ရေး သမားများ၏သတင်းကို ရောင်းစားနေသူဖြစ်ကြောင်း သိသွား၏။ ပလက်တီးနို(စ်)သည် မီးဖိုခန်းအတွင်း မီးဖိုခန်းဘေးတွင် ထိုင်ရင်း ကြောက်ရွံ့နေသော အမေရိကန်လူငယ်အား သူကဲ့သို့ နှစ်ဖက်သူလျှို လုပ်ရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် သွေးဆောင်စည်းရုံးသည်။ လူငယ်အား အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ ဂရိလူမျိုး၏သတင်းကို ထောက်လှမ်းပေးရန် ပြော သည်။ ဂျက်ဆင်သည် စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့၏။ နောက် တစ်နေ့တွင်လည်း လူငယ်သည် သစ္စာဖောက်၏ သွေးဆောင်မှုကို လက်မခံခဲ့ပေ။ ဂရိလူမျိုးသည် အမေရိကန်လူငယ်အား ဘရန်ဒီတစ် ခွက်ပြီးတစ်ခွက် တိုက်လေသည်။ လူငယ်မှာ ကြံရာမရဖြစ်နေတော့ ၏။ နောက်ဆုံး ကဗျာဆရာကလေးသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘော ထားကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ဂရိလူမျိုးအား ထိုးကြိတ်မိ၏။ မှန်အိမ် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး အိမ်ကိုမီးစွဲလေသည်။ လူငယ်မှာ ဤ

အရပ်တွင် လူစိမ်းဖြစ်သည့်အပြင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိသဖြင့် ဒေသခံ ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးတရားစွဲဆိုခြင်းခံရတော့၏။ ထို့နောက် ထောင်ကျသွားသည်။ သူသည် လွတ်လပ်ရေးသူရဲကောင်းအစစ်အမှန် ဖြစ်တော့၏။ ဂရိနိုင်ငံပေါ်တွင် ညနေခင်းနေရောင်အောက်၌ ပစ်သတ် ခြင်းခံရသလိုပင် သူ၏လုပ်ဆောင်မှုမှာ ပြောင်မြောက်ရုံ ဝံ့လှသည်။

ဤဆောင်းပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အနည်းငယ်သာ ဂုဏ် ယူမိပါသည်။ ဤဆောင်းပါးတွင်ပါသော အချက်အလက်များကို ဝှန် ဖလွန်ဂျာနယ်နှင့် အခြားနိုင်ငံများမှထုတ်သော မဂ္ဂဇင်းပါ အချက် အလက် အတော်များများကို ပြန်လည်ကိုးကား၍ ဖော်ပြခြင်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်၏ဆောင်းပါးကို မာကျူးရားဒီဖရန့် မဂ္ဂဇင်းက ထပ်မံ ဖော်ပြပြန်သည်။ ဤသို့ဖော်ပြရာတွင် ကျွန်တော်၏နာမည်ကို စာလုံးပေါင်းမှားယွင်းစွာ ရေးသားထား၏။ ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဆင် ထောင်မှ ထွက်လာပြီး နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်များကို လိုက်လံ စုံစမ်း ခဲ့၏။ သူ မည်သည့်အချိန်က မည်သည့်နေရာတွင် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ယခုတိုင် ကျွန်တော် မသိရပေ။

ကျွန်တော်သည် အက်ဂါတန်ထံသို့ စာရေး၍ သူ့ရေးသားချက် များနှင့် ပတ်သက်သော အထောက်အထားများနှင့် ဤအချက်အလက် များကို မည်သူ့ထံမှ ရရှိကြောင်း မေးမြန်းခဲ့၏။ သူသည် ကျွန်တော့် စာများကို ပြန်ကြားခြင်းမပြုခဲ့။ စာ ၆ စောင်ကို တစ်စောင်မှ မပြန်ခဲ့ ပါ။

ဝှန်ဖလွန်ဂျာနယ်ကလည်း ဂျက်ဆင်၏ အကြောင်းအရာများ သည် လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုများ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် သူ့အကြောင်း ကို ဖော်ပြမည်မဟုတ်ဟု ကြော်ငြာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျက်ဆင် သည် တတိယအကြိမ် သေဆုံးရပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူ သူ ထာဝရ သေသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိပ်(ပ်)ကော့(ဒ်)နှင့် ဒယ်(လ်)ဝဲယားတွင် စူးစမ်းလေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်ပင်ပန်းခဲ့၏။ ၎င်းပြင် ကျွန်တော်၏ ဌာနအကြီးအကဲကလည်း ကျွန်တော့်အား စာသင်ခြင်း အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ရန်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေမည့် မအောင်မြင်သော စူးစမ်း ရှာဖွေရေးအလုပ်ကို ရပ်ပစ်ရန် ခေါ်ယူသတိပေးလေသည်။ ကျွန်တော် သည် ကျရှုံးနိမ့်သူတစ်ဦးအဖြစ် ခံစားရင်း စာသင်ခန်းထဲတွင် နစ်မြုပ် နေခဲ့ရတော့၏။ သို့သော် ဂျက်ဆင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အချိန် က သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟူသော အကြောင်းကို အမြဲစဉ်းစားနေမိ၏။ သူ သည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်အတွင်း ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ ပါဝင်တိုက်ခိုက် ခဲ့သလား။ ကျွန်တော် မည်သို့သိနိုင်မည်လဲ၊ ထို့နောက် ကျွန်တော် သည် ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးနှင့်ပတ်သက်၍ သူမတူသော စွန့်စားမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော့်အားကွင်တာကဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သူမဆီသို့ လက်ဖက် ရည်သွားသောက်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကွင်တာသည် ဂျက်ဆင် ဆန်းဒါးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ သုံးသပ်ချက်များကို ငြီးငွေ့နေ မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် သူမအားစိတ်မဆင်းရဲ စေလိုပါ။ ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည် စာနာသူမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

“အက်ဂါတန်ကို သူသိထားတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

“ရှင် သူနဲ့ သွားတွေ့ပါလား” ဟု သူမက အလွန်စိတ်ရှည်လှ သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိပါတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်မှာ တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ရထားတဲ့ငွေတွေ အားလုံးကုန်ပြီ။ အက်ဂါတန်က နီဘရာစကာမှာနေတာ”



သူမအခန်းထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကျန်ရစ်၏။ ထို့နောက် ဒေါ်လာသုံးရာ ထုတ်ယူနိုင်သော ချက်လက်မှတ်ကို ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာ၏။ ဂိတ်(စ်) မိသားစုမှာ ချမ်းသာသောသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်မခံ လိုပါ။ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“ယူပါ”ဟု သူမက ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် သမ်းလာပြန်၏။

“ရှင် ... ဂျက်ဆင်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဂျက်ဆင် ဖြစ်နေပြီလို့တောင် ကျွန်မထင်တယ်”

“ကိုယ် ... ကိုယ်” ကျွန်တော် ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်လေသည်။

“ကဲ ... ဒီအကြောင်းကို မပြောကြနဲ့တော့၊ ကျွန်မ မေးတာသာ ဖြေပါဦး၊ ဒီတီးလုံးက မှားနေတယ်လို့ ရှင်ထင်သလား”

ကျွန်တော်သည် ဌာနမှူးထံ ခွင့်မတောင်းဘဲ နိဘရာစကာနယ် မီလန်ချူးသွန်မြို့သို့ ရထားစီးလာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်တွင် အစီအစဉ်ရှိပြီးသား ဖြစ်၏။ ၁၉၁၉-၂၀ စာသင် နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ရုံးတစ်ရုံးတွင် အလုပ် ဝင်လုပ်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ဘွဲ့ယူလိုသော လူတစ်ယောက် အဖြစ် ဟန်ဆောင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကောလိပ်မှ ထွက်လာချိန် ကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာနှင့်အဆက်ပြတ်နေသဖြင့် ပြန်လည်လေ့လာ ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်စာပို့ချပေးရန် ဒေါက်တာ ဝှစ်တနေအက်ဂါတန်အား တောင်းပန်ရပေမည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အား သူ့အိမ်တွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုအောင် သွေးဆောင်ရမည်ဖြစ်၏။ သူ့ အိမ်တွင် နေထိုင်ခွင့်ရပါက စာဖတ်ခန်းကို မွေနှောက်ရှာဖွေရန် လွယ်

ကူသောအလုပ် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဂျက်ဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ လျှို့ဝှက်ချက်များကို စာဖတ်ခန်းတွင် တွေ့အောင်ရှာရပေမည်။

ကျွန်တော့်အမည်ကို စမစ်ဟုပြောင်းထား၏။ ရိုးရိုးနာမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အနေဖြင့် ထူးထူးထွေထွေ ထင်စရာမရှိပေ။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်မှာ သဘာဝကျသဖြင့် လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ပေလိမ့်မည်။

မိလန်ချူသွန်သို့ ရထားဆိုက်ပြီးနောက် အက်ဂါတန်၏ နေအိမ်သို့ ကျွန်တော် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ရောက်သွား၏။ သူသည် အလွန်ချမ်းသာသူဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဂျော်ဂျီယန်အိမ်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ကျောက်သလင်းတိုင်များ၊ ပြန့်ကားသောအုတ်ကြွပ်အမိုး၊ သံတိုင်စိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်များဖြင့် အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါ၏။ ကျွန်တော်သည် မဝံ့မရဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝမှ ဝင်သွားပြီး သူ့အား မိတ်ဆက်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ချောချောမောမော မရှိလှဘဲ သူ့ထံတွင် နေထိုင်၍ စာသင်လိုကြောင်း ပြောပြ၏။

သူက ပြန်ဖြေ၏။

“ခင်ဗျား တောင်းဆိုချက်က များလွန်းတယ်။ ဒီအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို စာရေးပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီကိုသွားပါ၊ နေပါဦး ... ခင်ဗျား ဘယ်ကောလိပ်မှာ နေခဲ့သလဲ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် အကျပ်ရိုက်သွား၏။ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိပေ။ ထို့နောက် ကြားဖူးသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းအမည်ကို ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။ တစ်တပ်(စ်)ကောလိပ်၊ ထိုကောလိပ်အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမျှသိမထားပေ။

သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“အို ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံး စာသင်ရတာ အဲဒီ

ကောလိပ်မှာပေါ့။ အဲဒီကောလိပ်က မိတ်ဆွေတွေအကြောင်းကို မကြားရတာ ကြာပြီ။ ကျောင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒို(လ်)ဆင်နဲ့ မစ္စကံဆီး ဘယ်(လ်)တို့ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကက်ဆာဝေါ် သီကော နေကောင်းရဲ့လားဗျာ”

တစ်တပ်(စ်)ကောလိပ်မှ အမှုဆောင်လူကြီးမင်းများ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌဒို(လ်)ဆင်မှာ အနည်းငယ် ကျန်းမာရေးမကောင်းကြောင်း၊ ကက်ဆာဝေါ်သီမှာ ပရော်ဖက်ဆာလား၊ ဒရဝမ်လား၊ အသုဘချသူလားဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် သူ ဂေါက်သီးကစားနေကြောင်း၊ မစ္စကံဆီးဘယ်က လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်သဖြင့် သွားသောက်ခဲ့ရသေးကြောင်း ဖြီးဖျန်းပြောလိုက်သည်။ အက်ဂါတန် အနည်းငယ် အံ့ဩသွားဟန်ပေါ်၏။ ကျွန်တော် မကြာခဏ စဉ်းစားမိသည်မှာ မစ္စကံဆီးဘယ်လ်သည် လက်ဖက်ရည်၊ ဂျင် အရက်စသော အပူစာများကို စားမှ စားပါရဲ့လားဟူသော အချက်ဖြစ်ပေသည်။

အက်ဂါတန်က ကျွန်တော့်အား အလိမ္မာဖြင့် နှင်ထုတ်လေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက ကျွန်တော့်ကို သူ ကန်ကျောက်ထုတ်ပေလိမ့်မည်။ သူ ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးပြီး အမည်တစ်ခုရေးထားသော လိပ်စာကို ကျွန်တော့်အားပေးသည်။ ထို့နောက် တံခါးဝသို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့၏။ ပြန်လာဖို့ လုံးဝမပြောပေ။ ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံသို့ ပြန်သွားပြီး တန်းလျားတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ပုံစံမှာ သင်္ဘောမှ တက်လာပြီး မီးရထားစောင့်နေသူတစ်ဦးဟန် ပေါက်နေ၏။

ထိုညက ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အိပ်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အက်ဂါတန်ထံသို့ ထပ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သဖြင့် သူစိတ်ပျက် သွားပုံရလေသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့် အတိုင်း အမှန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က သူ စာကြည့်ခန်းကို အသုံးပြု

ခွင့်တောင်းသည်။ သူစိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထား၍ ထွက်သွားမည်ပြု၏။ တံခါးကို ညွှန်ပြရင်း “ခင်ဗျားပြန်ရင် တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ခဲ့ပါ” ဟု မှာသွား၏။

စာဖတ်ခန်းအတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် အချိန်မရွေးဝင်လာ နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ဆင်နှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စကို ရှာဖွေ ရန် စာရေးစားပွဲနှင့် အံဆွဲများကို မွေနှောက်ရှာဖွေရန် အခွင့်မသာပေ။ ကျွန်တော်သည် ခဲတံချွန်သော မောင်းချဗားဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဝက်အူ များကို ဖြုတ်ထားခဲ့၏။ အပြင်မှ အလွယ်တကူ ဆွဲဖွင့်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားပါသည်။

ထိုည ၁၂ နာရီတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းမှထွက်လာခဲ့ပြီး တံခါးဝမှ ညစောင့်စာရေးအား အပြင်သို့ လေညင်းခံထွက်မည်ဟု ပြောထားခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ အံတွင်းအိတ်ထဲတွင် နေ့လယ်က ကုန်မာ ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်မှ ဝယ်ခဲ့သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အသေးတစ်လက် နှင့် ဝက်အူလှည့်ပါ၏။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုများထဲမှာ ဖောက်ထွင်းသမားများသည် ထိုပစ္စည်းများကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြ သည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းများကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အမူအရာဖြင့် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အား တားဆီးနှောင့်ယှက်မည့် သူများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုံ့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ လည်စည်းကိုပင် ဖြုတ်ထားမိ၏။

ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ နာမည်ပြန်ကောင်းဖို့အတွက် ကျွန်တော် ၏ဂုဏ်သိက္ခာ ကျချင်ကျပါစေတော့။ ဆောင်ရွက်ရမည်သာဖြစ်၏။ ကြည့်ပါဦး၊ ကျောင်းသားများ၏ လေးစားမှုကို ခံရသော ကထိကကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျွန်တော်သည် လဲပင်များအကြားမှ ဖြတ်လာပြီး

မြက်ခင်းပြင်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဖြတ်ကျော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သွပ်ဆူးကြိုးကာထားသော ဝင်းခြံကိုကျော်တက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဝှစ်တနေ အက်ဂါတန်၏ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့ ရသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာတွင် လမ်းပေးဖို့ပင် ရဲတစ်ယောက် နှင့် စကားမပြောခဲ့ဖူးပေ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် လူပေလူလွင့် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူတစ်ပါး၏ ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်မိလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်နေရင်း မမြင်ရသော မျက်လုံးများ၏ စောင့်ကြည့်ခြင်းခံရသလို ခံစားနေရ၏။ သေနတ်ပစ်ခတ်ခြင်းခံရမှာကို မကြောက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြောက်နေသည်မှာတော့ သေချာ၏။ ကျွန်တော့်အပြုအမူကို စာသင် ကျောင်းများ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ ဘဏ်တိုက်များ၊ တရားရုံးများ၊ နောက်ဆုံး ကွင်တာကပါ လက်ခံမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဝက်အူများဖြုတ်ထားခဲ့သည့် စာကြည့်ခန်း၏ အလယ်ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ရန် ဝန်လေးနေ၏။

ထိုအလုပ်မှာ ဝတ္ထုထဲတွင် ဖတ်ရသလို မလွယ်ပါ။ အတွင်းသို့ ဝင်ရမည်။ မမြင်နိုင်သော အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့နိုင်မည်။ ပြတင်း ပေါက်ကို ကျော်တက်ပြီး ခိုးမှုအသေးအဖွဲကို လူပေလူလွင့်တစ်ဦးလို ကျူးလွန်ရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ကို လက်ဖြင့်ထိလိုက်၏။ အပေါ်သို့ မ,တင်မိသည်လား မပြောတတ်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် မလို မရပေ။

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ကိုပြန်လည်ရှုရှာမိ၏။ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးအား အပုတ်ချသုထံမှ ခိုးဝှက်ရန် ကျွန်တော် ကြံစည်နေမိ၏။ ဒီအလုပ်ကို

ကျွန်တော် မလုပ်လိုတော့ပေ။ သူ မည်သူ့ထံမှ ထိုအချက်အလက်များ ရသည်ကို ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိပါသည်။ သူ့ထံမှ ထိုအချက်ကို သိအောင် ကျွန်တော် လုပ်ရပေမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရပေမည်။ သူ့ကို အကြမ်းကိုင်ပြီး သိလိုသောအရာကို မရ ရအောင် မေးရမည်။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင့်သို့ ပြေးသွားမိသည်ဟု ထင်၏။ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်နေမိ၏။ တံခါးပျဉ်ချပ်များကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက် နေမိ၏။

အိမ်တွင်းမှ မီးလင်းလာပြီး အက်ဂါတန်၏ အသံထွက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခပ်မြန်မြန်လာပါ၊ လူတစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့၊ ကား တိုက်မှုဖြစ်နေတယ်” ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ တံခါးဖွင့်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ပြေးသွားပြီး သူ့ကို အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့၏။

“ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးအကြောင်း ခင်ဗျားသိသမျှ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က မေး၏။ နောက်မှ သူ့တွင် ခြောက်လုံးပြူးပါလာ ကြောင်း ကျွန်တော် သိရ၏။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို နာကျင်အောင် ပြုလုပ်မိသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ အတန်ကြာမှ သူ့အား စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်း ရ၏။ “ခင်ဗျား ဒီအချက်အလက်တွေကို ဘယ်နေရာက ရသလဲ၊ ဂျက် ဆင်ဆန်းဒါး ဘယ်မှာ သေသွားတာလဲ”

“ခင်ဗျားဟာ ဆန်းဒါးအကြောင်း ဆောင်းပါးရေးတဲ့ အရူး မဟုတ်လား” သူက အံ့အားသင့်စွာ မေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်၊ ကျွန်တော် မေးတဲ့ အကြောင်းကို ချက်ချင်းဖြေပါ။ မပြောရင် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်မယ်”

“ဘာကို သိချင်တာလဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပေတော့”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုထိုးကြိတ်မိသည်လား မပြောတတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် ကိုယ်လုံးကြီးမားပြီး အနည်းငယ်ဝ၏။ နောက်ဆုံး သူပြော စကားကို ကျွန်တော် ဆေးတံဖွားရင် နားထောင်နေခဲ့၏။

“ခင်ဗျား အပြုအမူဟာ ကျုပ်ကို စော်ကားတာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ အရူးပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် ပြောပါ့မယ်။ ဆန်းဒါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်၊ ယန်ဆေးမြို့မှာနေတဲ့ ပီတာဝီလျှံဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီက ကျုပ် သိရတာပါ”

“သူရေးတဲ့စာတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“ဒါ လိုသေးလို့လား”

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော် ယုံရမှာလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်မှာ စာတစ်စောင်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီပြင် စာတွေကို မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတယ်။ ခင်ဗျားဆောင်းပါးကို ဝေဖန်ထားတဲ့ ကျုပ်ဆောင်းပါးကို သူ ဖတ်ပြီးနောက် ကျုပ်ဆီကို စာရေးတယ်။ သူက ကျုပ်ကို အတော်ကောင်းတဲ့ အသေးစိတ်အချက် အလက်တွေ ရေးပေးတယ်။ သူ့မှာ ဆန်းဒါကို မုန်းတီးတဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ဆန်းဒါရဲ့ ကဗျာဆရာဘဝကို ရေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစာပဲ”

စာကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ရုံဖြင့် အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော့်ထံ သူလှမ်းပေးသောစာ၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် ရီ(ဗ်) ပီတာ အီး ဝီလျှံ ရီနယူဝယ်လစ်ဘရာသာဟု(ဒ်) ကွန်ဂရီဂေးရှင်း ယန်ဆေး၊ ကော်လို၊ ၎င်းပြင်စာကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ ဤအဖြစ် အပျက် များမတိုင်ခင် ကင်နွတ်ရှိ အမျိုးသမီးအပေါ် ဆန်းဒါ၏ပြုမူ ချက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစရာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် ဘုရား

သခင်က သူ့အား ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ခတ်ပေလိမ့်မည်။
 ကျွန်တော် တရားခံအစစ်ကို ခြေရာခံမိလေပြီ။
 ကျွန်တော် အက်ဂါတန်ထံမှ ထွက်လာခဲ့၏။ မလာခင် သူ့ကို
 နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

“ဝွတ်(ဒ်)ဘိုင် လျူတင်းနင်ဆန်းဒက်”

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်သို့မပြန်ဘဲ မီးရထားသံလမ်းအတိုင်း
 မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပါလာသဖြင့် တော်သေး
 ၏။ ကျွန်တော်သည် မီးရထားသံလမ်းဘေး မြောင်းဘောင်ပေါ်တွင်
 ထိုင်ချလိုက်၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်၍ ပီတာဝီလျှံ၏ စာကို ဖတ်
 နေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် သဲလွန်စတစ်ခု ကျွန်တော် ရလိုက်၏။

“ပီတာဝီလျှံသည် ကင်နွတ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးအက်ဘနာဝီလျှံ၏
 သား ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုဘုန်းကြီးကို ငယ်စဉ်က ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးက
 ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် ထိုးကြိတ်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး
 အက်ဘနာက ဂျက်ဆင်ကို ကျောင်းသို့ လာခွင့်မပြုတော့ပေ။ ဤသို့
 ဖြင့် ဂျက်ဆင်နှင့် ဝီလျှံတို့အကြားတွင် ရန်ငြိုးရှိခဲ့ဖူး၏။ မိန်းကလေး
 တစ်ဦးအား လူငယ်ဘာဝ အပြိုင်နောက်ပိုးကြရာမှာလည်း ရန်ငြိုးဖြစ်
 နိုင်ပေ၏။

စဉ်းစားရန်တစ်ခုရှိသည်မှာ အက်ဂါတန်ထံသို့ ဘုန်းတော်ကြီး
 ပီတာဝီလျှံရေးသောစာမှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဤ
 အချက်က ဘုန်းကြီးသည် အသက်လေးဆယ်မကျော်သေးကြောင်း
 ညွှန်ပြနေ၏။ ပီတာဝီလျှံသည် ကင်နွတ်တွင်နေခဲ့သော ဘုန်းကြီး
 ပီတာဝီလျှံ၏မြေး ဖြစ်နိုင်၏။ သူသည် မိသားစု၏ ရန်သူ ဂျက်ဆင်၏
 အကြောင်းကို အစဉ်အဆက် သိထားခြင်းလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အရက်တက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် မီးရထားကစ်စီးကို တက်စီး

လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ် ယန်ဆေးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ပီတာဝီလျှံ၏ နေအိမ်မှာ တောင်ထွတ်တစ်ခုပေါ် တွင်ဆောက်ထား၏။ သေးငယ်သော နွားချေးရောင်တဲတစ်လုံးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအိမ်ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားပြီး တံခါး ခေါက်လိုက်၏။ ဒေါသလည်းအလွန်ဖြစ်နေ၏။ ခေါင်းရိတ်ထားသော ကျူတိုနစ်အိမ်ဖော်ကို တွေ့သဖြင့် မစ္စတာဝီလျှံနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အား သံချေးတက်နေသော သံဗီရိုများရှိသည့် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းသလို အသက် လေးဆယ်ခန့် ရှိသူကို မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်မှာ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်လို ကြံ့ခိုင်သော ရှေးအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မှာ ထူထဲရှည်လျားပြီး ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ အဘိုးကြီးသည် မီးဖိုအနီး ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

“နေကောင်းပါရဲ့လား” လူကြီးက နှုတ်ဆက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီး ပီတာဝီလျှံပါလား”

“ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

“ထိုင်ပါ”

ကျွန်တော်က ချည့်နဲ့နဲ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဂျက်ဆင်၏ ရန်သူအစစ်ဖြစ်သော ပီတာဝီလျှံကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်မိ၏။ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါး၏ လက်သီးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသူအား ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ အလွန်ကောက်ကျစ်သော မြေပွေးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့လေပြီ။

“တစ်ခါက ကျွန်တော်ဟာ ကိတ်(ပ်)ကော့ဒ်မှာ တစ်နေ့လုံး နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ လူလေး”

“စမစ် ... ဝီလျံစမစ်၊ လမ်းလျှောက်ဈေးသည် တစ်ဦးဆိုပါတော့”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ ကဲ ... ကိစ္စကို ပြောပါဦး”

“ဖာသာက ကင်နွတ်မှာ နေဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“မောင်ရင့်ကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဘယ်သူပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ထားပါတော့၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွယ်”

“ဖာသာဟာ ၁၈၄၀ ခုနှစ်က ကင်နွတ်မှာနေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဘနာဝီလျှံရဲ့သား ဖြစ်မလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ သားပဲ”

ကျွန်တော် သတိထားပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ဖာသာဟာ ကျွန်တော်တို့ဖတ်ရှုနေရတဲ့ ဂျက်ဆင် အကြောင်း သိမှာပေါ့၊ သူ့နာမည်က ဘာပါလိမ့် ဆင်း(ဒ်)ဝစ်ဆိုလား”

“ဂျင်ဆင်ဆန်းဒါးပါ၊ ကျုပ် သူ့ကို သိပါတယ်၊ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သိပ်ကိုဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အရက်သမား၊ ပြီးတော့ ဒေါသကြီးပြီး ရန်လိုတတ်တယ်။ အတွင်းစိတ်ဓာတ် နည်းနည်းမှ မကောင်းဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ရင် ချေမှုန်းပစ်ချင်တယ်” ဝီလျံ၏ အသံမှာ အခန်းထဲတွင် ဟိန်းထွက်နေ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို သဘောမကျပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြောက်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်စားရပေတော့မည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုအံ့သြနေတယ် ဖာသာ၊ ဆန်းဒါးဟာ ဂရိတ်မှာ

မသေဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တုန်းက သေဆုံး သလဲဆိုတာ တွေးရခက်နေပါတယ်”

အဘိုးကြီးက ရယ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အတွန့်အရစ်များ ပေါ်နေ၏။ သူက တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးရယ်နေ၏။

“မောင်ရင်ဟာ တော်တော်အတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇွဲရှိတယ်။ မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ အက်ဂါတန်က မင်း ဒီကိုလာမယ့် အကြောင်း ငါ့ဆီ သံကြိုးရိုက်လိုက်တယ်။ နေပါဦး မင်းက ဂျက်ဆင်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ် ဖာသာ”

“မင်းကို သူဟာ သူခိုး၊ အရက်သမားဖြစ်တယ်လို့ ငါ ပြောထား ပြီးပြီနော်”

“ကျွန်တော်ကလဲ ဖာသာကို ပြောပါရစေ။ သူဟာ တကယ့် ပါရမီရှင်တစ်ဦးပါ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်က ဒီအတိုင်း ယူဆသလား ... ဟား ဟား”

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက ဂျက်ဆင်မကောင်း ကြောင်းကို ပြောနေရတာလဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းနဲ့ သူနဲ့ ရန်ဖြစ် ခဲ့တာကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကင်နွတ်က သူထွက်သွား ပြီးနောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို မင်း ဘယ်လို သိသလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အား လေးစားစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

“သူ ထောင်ထဲမှာရှိတုန်းက သိခဲ့တာ” လူအိုကြီးက စကားရပ် ပြီး သမ်းဝေလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့မေးစေ့ကိုပွတ်နေပြန်၏။ “သူနေ ခဲ့တဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ အပြင်းအထန် သတ်ပုတ်ခဲ့ရတယ်”

“ဖာသာ အနိုင်ရခဲ့သလား”

“ကျုပ် နိုင်ခဲ့တာပေါ့”

“ပြောပါဦး၊ ထောင်ကထွက်လာပြီး သူဘယ်အရပ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သလဲ” ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သူ မသေပါဘူး ဒကာ ... ”

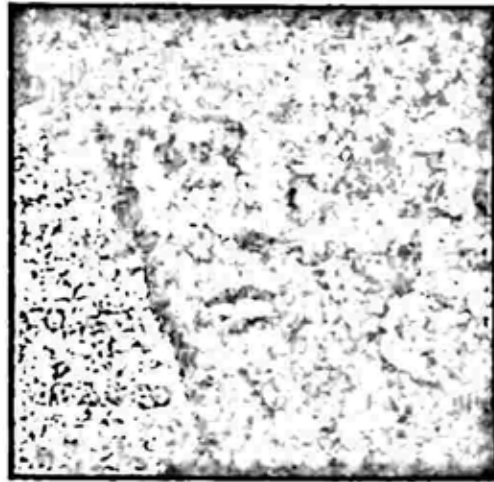
“သူ ခုထိ အသက်ရှင်နေတုန်းလို့ ဖာသာဆိုလိုတာလား၊ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်သွားပြီပဲ”

“ကျုပ် အသက် ၉၅နှစ် ရှိပြီ၊ ကျုပ်နာမည်ကိုကို ဝီလျံလို့ ပြောင်းထားတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဂျက်ဆင်ဆန်းဒါးပဲ”

အဘိုးကြီးက ဖြည်းလေးစွာ ပြန်ဖြေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကျွန်တော်သည် မိုင် ၂၀၀၀ ဝေးသော ခရီးကို နောက်ကြောင်းလှည့်၍ ကွင်တာဂိတ်စ်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရပါတော့၏။





ပါးလ်အက်စ်ဘတ်

Pearl Syndertricker Buck (၁၈၉၂-၁၉၇၃)

ဂျာမန်၊ ဒတ်ချ်၊ ပြင်သစ်သွေးနှောသူ အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်အက်စ်ဘတ်ကို ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်တွင် ၁၈၉၂ ခုနှစ်၌ မွေးဖွားသည်။ မိဘများမှာ - သာသနာပြုများဖြစ်သဖြင့် ပါးလ်ဘတ် (၄)လ သမီး အရွယ်ကပင် တရုတ်ပြည်သို့ရောက်ရသည်။ တရုတ်ပြည်တွင်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် စာရေးဝါသနာပါခဲ့ပြီး ၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ ရန်ဟဲမြို့ထုတ် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာမှစ၍ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းနှင့် တက္ကသိုလ်များတွင် အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာမ လုပ်ခဲ့သည်။

သူမသည် တရုတ်ပြည်သူလူထုအကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် အလျောက် တရုတ်ပြည်အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ဆင်းရဲသားတို့၏ ဒုက္ခကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာအများစုသည် တရုတ်ပြည်နှင့် လူထုကို အခြေခံရေးသားသည်သာ များလှသည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် နန်းကင်း

မြို့သို့အပြန်တွင် တရုတ်လူဆိုးတစ်စုက ဓားပြတိုက်ပြီး ငွေကြေးလက်
ဝတ်လက်စားများကိုသာ ယူခဲ့ရုံမက အတူပါလာသော စာမူများကိုပါ
မီးရှို့ပစ်ကြသည်။

သို့သော် သူမ စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပထမဆုံး
လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သော (East wind: West Wind) (မြန်မာပြန်ပြီး)
ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၃၁ခုနှစ်တွင် သူမ၏အကောင်းဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သည့်
(The Good Earth) ကို ထုတ်သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း အရောင်းရဆုံး
စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထိုနှစ်အတွက် ပူလစ်ဇာစာပေဆု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ပါးလ်ဘတ်မှာ သာသနာပြုဝန်ထမ်း ဒေါက်တာဘတ်နှင့်
အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည်အမည်မှာ Lossing Buck ဖြစ်ရာ
သူမ၏အမည်တွင် (S) တစ်လုံးထပ်တိုးပြီး 'ပါးလ်အက်စ်ဘတ်' ဟု
ကလောင်အမည်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုဖြစ်သော 'ရှုဟုချမ်း' ဝတ္ထု
ကြီးကို (All Men are Brother) အမည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်
ဆိုသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် (The House of Earth) တရုတ်လယ်သမား
ဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုကို ထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ခင်ပွန်းသည်နှင့်
ကွာရှင်းခဲ့ပြီး မကြာမီ သူမ စာအုပ်များကို ဒိုင်ခံထုတ်ဝေပေးနေသည့်
ဂျွန်ဒေးစာအုပ်တိုက်၏ ဥက္ကဋ္ဌ ရစ်ချတ်ဝေါ့ရှ်နှင့် လက်ထပ်သည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ်အမေရိကန် အပြန်အလှန် နားလည်မှု
ရရှိရေးအတွက် ကြိုးပမ်းသောအားဖြင့် ကလေးငယ်များကို ရည်ရွယ်
၍ (The Exile) သူ့ဖခင်အကြောင်း၊ (Fighting Angel) သူ့မိခင်
အကြောင်းတို့ကို ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် သူမအား စာပေနိဘယ်
ဆု ချီးမြှင့်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံအတွက် ဒုတိယချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်
သော်လည်း ကမ္ဘာအတွက် ပထမဆုံးချီးမြှင့်ခံရသော အမျိုးသမီး
စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် (The Patriot) ဝတ္ထု(မြန်မာ

mg yoe . com

ပြန်ပြီး)၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် (Dragon Seed) ဝတ္ထု၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် (Pavilion of Women) (မြန်မာပြန်ပြီး)၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် (The Hidden Flower) (မြန်မာပြန်ပြီး) ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် သူမ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သော (My Several World) (မြန်မာပြန်ပြီး) ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် အဏုမြူပုံလုပ်သော သိပ္ပံပညာရှင်များအကြောင်းဖြစ်သည့် (Command The Morning) (မြန်မာပြန်ပြီး) ထုတ်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် (A Bridge For Passing) ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သူမအား ဝတ္ထုရေးဆရာမအနေနှင့်သာမက အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူ၊ တရုတ်ပြည်သမိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသည့်တိုင်အောင် တရုတ်ပြည်ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးခေတ်အထိ သူမ စာများကို တရုတ်အစိုးရက အသိအမှတ်မပြုခဲ့ချေ။

၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ နိဘယ်ဆုချီးမြှင့်ခံရစဉ်က သူမအား 'တရုတ်ပြည်၏ လယ်သမားဘဝကို ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ ရေးဖွဲ့နိုင်မှုနှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိလက်ရာကောင်းများကို ဖန်တီးနိုင်ခြင်းကြောင့်' ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

သူမအား ရေးပြီးသမျှ စာအုပ်များထဲတွင် အကြိုက်ဆုံးကို မေးခဲ့ရာ "ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးရယ်လို့ ပြောလို့ မရတော့ပါဘူး။ အဲ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း ပိုသဘောကျတာကတော့ တရုတ်ပြည်သမိုင်း အခြေခံနန်းတွင်းအရေးဝတ္ထု Imperial Woman နဲ့ အမေရိကန်သာသနာရေးနဲ့ မြို့ပြအကြောင်းရေးဖွဲ့ထားတဲ့ Towns Man တို့တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့" ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ပါးလ်ဘတ်၏ စာများကို ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ ဂုဏ်ဝင်း၊ သခင်မြသန်း၊ ဝင်းဇော်၊ အောင်ကျော်ကျော်၊ သုမောင်၊ မောင်ထွန်းသူ၊ မြသိန်း၊ မောင်ပေါ်ထွန်းအပြင် အခြားဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အတော်များများ